

egmont højskolen

Årsskrift 2025

Udgivet af

Egmont Højskolen og
Egmont Højskolens Elevforening

Redaktion

Eva Carlslund
Michael Pedersen
Søren Møllgaard Kristensen
Stevie Kørvell

Egmont Højskolen

Villavej 25, Hou
8300 Odder
tlf. 87 81 79 00
mail@egmont-hs.dk
www.egmont-hs.dk
facebook.com/egmonthojskolen
instagram.com/egmonthojskolen

Elevforeningen

v/Julie Jelling
Kirkedammen 15, 3 mf
8000 Aarhus C
tlf. 29 82 14 02
elevforening@egmont-hs.dk
elevforening.egmont-hs.dk

Tryk

Johansen Grafisk A/S
Niels Kjeldsens Vej 25
7500 Holstebro

December 2025

STØT EGMONT HØJSKOLEN

Egmont Højskolen skaber muligheder for, at alle elever uanset funktionsniveau, fysiske eller kognitive forudsætninger kan udvikle sig, lære og opleve i fællesskab.

Vi arbejder ud fra værdierne myndighed, værdighed og solidaritet for at styrke elevernes selvforståelse og relationer til både fællesskabet og samfundet.

Du kan støtte vores arbejde og udvikling af skolens faciliteter med et bidrag.

Donerer du mindst 200 kr., kan beløbet trækkes fra i skat, hvis du oplyser dit CPR-nummer.

Dit bidrag hjælper os også med at opnå godkendelse til momskompensation som almennyttig forening.

Tak for din støtte!

 GIV ET BIDRAG

Læs mere på www.egmont-hs.dk/stoet

Årsskrift 2025

Indhold

Prolog	5
Brobyggeri – at forandre, forankre og forundre	6
Blomsterbutikken – teaterkoncert	10
Kørestolsrugby på Egmont	12
En meget anderledes kultur	14
Tak for 40 dejlige år, hvor 85 elever blev til 215.	16
Tale ved Karins afskedsfest.	18
Samværet med eleverne har altid været en inspirationskilde	22
Giv det videre	24
Resonans og samklang	26
Sommerkurser	28
Sommerfugle	30
En ny æra for tilgængelig ferie	34
Egmont Bevægelsespark.	36
Et spadestik for genuin inklusion	37
Vi vil vise jer	39
Det handler om menneskesyn	42
LandART	46
Egmont rundt	48
RØST	50
Egmont Højskolen er et sted med mennesket først	54
Egmont ON	56
Digital suverænitæt	60
Årets højskoleaftener, foredrag og koncerter	64
Elevforeningen	66
Mindeord Jens Bork.	67
Jens Bork mindeord	68
Jubilarer 2025	70
Elevforeningens bestyrelse	71
Elevhold forår 2025	72
Elevhold efterår 2025	73
Skolens ansatte.	74
Skolens bestyrelse	75

Prolog

Kommunalvalget er næsten lige overstået i skrivende stund, og mens der i de danske kommuner bliver bagt masser af rævekager, har vi her på Egmont haft fat i et helt andet og velsmagende kagebageri. En kage bagt af virkelyst, omsorg, skabertrang, fag, samvær, samtaler, debatter og skønt, uundværligt højskoleliv. Samfundsvendt, forstås, for det vil altid være en højskoles opgave at forholde sig til det samfund, der omgiver os, og den verden vi er en del af.

Så her i dette årsskrift, kan I få et lille indblik i, hvad året har budt på af arrangementer, udvikling og ikke mindst ord, billeder og tanker om det vi alle er levende optaget af: Menneskelivet.

Vi lever lige nu i en tid, hvor det bliver mere og mere vigtigt og presserende, at vi tør tale om og beskæftige os med det der giver mening og selvfølgelig også alt det, der kan synes meningsløst og håbløst i form af både krige, despoter, kriser og rystelser i demokratets grundvold. Derfor er det også vigtigt, at vi netop nu kaster os over selv det nære demokrati, og at da vi brevstemte til kommunal- og regionalvalget var der over firs procent af eleverne, der satte kryds, foruden dem der stemte på dagen og på egen hånd. Det kan kun fylde en med stolthed og taknemmelighed over en generation, som mener noget, synes noget og vil være med til at deltage og bidrage. Kommunalvalget kastede også en plads i byrådet af sig til vores egen Eva, daglig schweizerkniv på kontoret, og det glæder både vi og hun sig rigtig meget til og over.

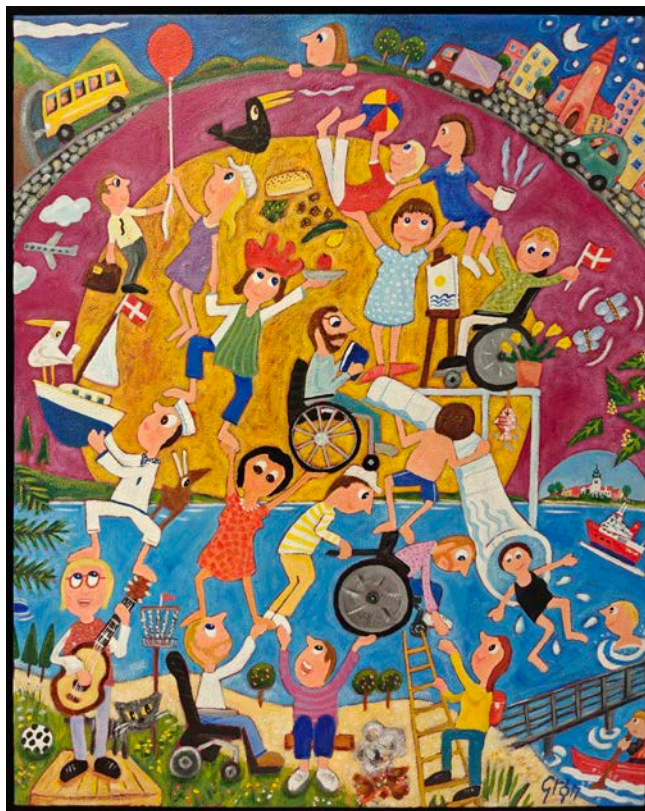
Mens mørket sænker sig over novemberdagene, sker der ting lige rundt omkring os, og vi har netop afholdt rejsegilde for Egmont Bevægelsespark og i morges kom der mere end tusind træer og planter, som netop nu skal plantes i et helt særligt udeområde med masser af muligheder og for en forhåbentlig endnu lysere fremtid.

God fornøjelse med årsskriftet, kære læsere.

Vi ønsker jer allesammen en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

På vegne af alle os på Egmont Højskolen

Søren Møllgaard Kristensen

*Gave fra Odder Kommune i anledning af
prisen for årets rummeligste arbejdsplads.
Billedet er lavet af Ole Grøn*

Brobyggeri – at forandre, forankre og forundre – tale ved semesterstart forår

Sange: 486 Fortabt er jeg stadig, 24 Godmorgen, lille land

Kære allesammen

Et stort, varmt og godt nytår til jer alle, og rigtig, hjerteligt velkommen til forårssemesteret 2025 her på Egmont Højskolen. Vi har glædet os rigtig meget til at se jer, både nye og kendte ansigter. Vi håber, I har haft nogle gode dage i julen og nytåret og har nydt tiden til både afslapning og festivitas. Henover julen og nytåret har Egmont været næsten helt affolket, og mens vi har gået og lukket ned og efterfølgende gjort klar til, at I skulle komme, har det føltes en kende tomt. For en højskole er nemlig først rigtig i gang, når den er fyldt med mennesker – når den er fyldt med jer. Så tak fordi I er her. Jeg håber, I har fundet godt på plads på det værelse, som det næste halve år, sammen med resten af skolen, bliver jeres hjem. I det liv, som vi skal leve med hinanden – i fællesskab.

Hvert andet år holder vores familie jul i Thy, hvor vi rykker ind i vores sommerhus i Klitmøller. En af juledagene kom jeg til at stå og kigge på det vandløb, der løber langs skellet ved vores grund og ind til nabogrundene. Vandløbet hedder Gravses Rende og afvander et stort våd- og engområde ned til det vilde vesterhav.

Men det var i virkeligheden ikke Gravses Rende, jeg kiggede så meget på. Det var de tre broer hen over vandløbet, der indenfor 30 meter var bygget over til nabogrunden. Jeg tog et billede af de tre broer på rad og række, og på telefonen kunne jeg efterfølgende se, at jeg havde taget et væld af billeder af broerne, og alle mulige andre broer igennem tiden. Der er åbenbart et eller andet ved broer, der inspirerer.

På den anden side af broerne bor vores gode venner Maria og Anders og deres tre børn, som er jævnaldrende med vores tre børn. Min hustru, Dorthe, har gået på efterskole med Maria og Anders for mere end 30 år siden og Dorthes og Marias venskab har udviklet sig, så også Anders og jeg er blevet rigtig gode venner og vores børn ligeså. I perioder måske i virkeligheden de bedste af slagsen.

Det var et tilfælde, at vi for 15 år siden fik et sommerhus lige op ad Anders' forældre, men da vi fandt ud af at deres familie også kom der hver sommer, var det første vi gjorde at bygge en bro over til den anden side. Over til de andre mennesker, som vi gerne ville have noget at gøre med. Den første bro skulle være så bred, at der kunne komme en barnevogn med over, og der gik ikke lang tid, førend at vi var nødt til at lave en bro et andet sted, fordi trafikken over broen altid var i fuld gang. For et års tid siden kom der en grund mere til ved siden af, og det første vi gjorde var at bygge en bro mere, så man hele tre steder kunne passere vandløbet. Vi slog endnu engang en bro til andre mennesker.

Per Schultz Jørgensen, der var professor i socialpsykologi og forfatter, har skrevet en bog, der bærer titlen: Broen til det andet menneske.

I bogen beskriver han, hvordan vi som mennesker og sociale væsener har brug for relationer for at eksistere fuldt ud, og med hans ord at bygge bro til det andet menneske. Det kan ifølge Per Schultz ske gennem kontakten, forbundetheden, distancen og samhørigheden.

På en dag som i dag, hvor vi alle sidder samlet i et lokale, og hvor størstedelen af jer er nye for hinanden, kan vi jo tale om den første kontakt. Det første møde. De første blikke og smil, de første indledende samtaler, som både kan være befriende og måske også en kende akavet.

Men de rammer vi mødes under, og at vi foran os har et halvt år sammen, kan meget vel føre til at man forbinder sig med hinanden og oplever forbundetheden. Det kan ske på mange forskellige måder: i en dybere samtale, i et forstående og anerkende blik, i en omsorgsfuld handling eller andet, hvor man mærker at man er forbundet, men det kræver ifølge Per Schultz, at man går over broen til det andet menneske, og at man lader det andet menneske gå over broen til en.

Når det sker over et længere tidsrum, hvor de mange ansigt til ansigt-møder glider sammen i en tilværelse, eller i hvert fald en fælles del af tilværelsen, kan man opleve at man hører sammen. En samhø-

righeid. I samhørigheden går vi ud fra vores forbundethed. Vi tager den for givet i en eller anden udstrækning – udfordringen er så at få den til at leve i vores praktiske og konkrete hverdag.

Ofte kan man opleve samhørigheden i mindre fællesskaber eller enkelte relationer, men nogle gange kan man også opleve det i det store fællesskab. At man hører sammen.

En god ven, som er musiker, har en gang brugt vendingen: At høre sig sammen. At man lytter sig sammen, at man synger sig sammen, at man spiller sig sammen og oplever samklangen. Måske er det i virkeligheden derfor, vi synger en del sammen og starter de fleste dage sammen med at synge og derigennem oplever at høre sig sammen.

Igennem musikken, gennem poesien, og gennem sproget.

De fleste af os taler dansk. Og dog har vi 8 japanske elever, der ikke endnu kender dansk, men i stedet engelsk eller japansk, forstås. Jeg vil bede jer alle om at huske på at slå broen til de mennesker, der bærer et andet sprog. Og sprog og kommunikation her på stedet kan betyde meget. Nogle taler med Tobii eller andre talemaskiner, øjenstyret kommunikation, med ipads eller pod-tavler, med blikke til den ene eller anden side, med mimik eller symboler. Det er også et nyt og anderledes sprog, som både kræver nysgerrighed og tålmodighed, og som nogle gange ikke nødvendigvis bliver til den dybe samtale, men dog en måde at udtrykke sig på og føle sig hørt og ikke mindst set.

Og fra Japan til Danmark er der stor afstand og også kulturelle forskelle ud over sproget, men vi er i det hele taget en mangfoldig flok, hvor der også kan være et stykke vej for en frederikshavner, som jeg selv er, til en københavnner fra stenbroen. Eller fra et menneske der har levet hele livet med en funktionsnedsættelse, og til et menneske der har kunnet og gjort alt med sin velfungerende krop, og som måske ikke har kendt mennesker med et handicap før. Det kræver en nysgerrighed og en åbenhed og ikke mindst en lyst til at gå over broen. At skabe forbindelse til det andet menneske.

John Donne, som er engelsk præst og digter skrev tilbage i 1600-tallet:

*No man is an island entire of itself; every man is a piece of the continent, a part of the main
Intet menneske er en ø helt for sig selv; Ethvert menneske er et stykke af kontinentet, en del af fastlandet – en del af det vigtigste.*

Intet menneske skal altså ifølge Donne være alene, men forbundet til andre og være en del af noget, der rækker ud over én selv. Det er igen her, broerne måske kommer til sin ret. I Danmark, som fysisk set er et ø-rige bestående af halvøer og øer, har vi også haft en særlig trang til at forbinde landsdelene og menneskene med hinanden på tværs af sund, bælt og hav. Først igennem sejladser og skibsfarten og senere gennem broerne. Vi har i Danmark intet mindre end 2000 broer og i min optik nogle af de smukkeste i verden. At køre over Storebælt eller at holde ind nord for Nyborg, tager stadig nærmest pusten fra mig. Der er noget særligt over at køre ud på en bro uden nødvendigvis at vide eller kunne se, hvad der venter på den anden side.

Det pirrer ens nysgerrighed, måske bliver man også en smule udfordret af det, men der er noget fascinerende over, at der er en fast forankret forbindelse til et andet stykke land eller landsdel. En måde at forcere en forhindring eller en barriere på. Ikke forstået sådan, at vi ikke skal sejle eller opholde os på vandet i en eller anden form. Det skal vi i den grad, og som en del af jer også vil erfare gennem semestret, kan det at bevæge sig gennem, under og på vandet noget ganske særligt. Men den stabile og smukke bro, kan i særdeleshed noget, også hvis man laver billedet på, at det er til et andet eller til andre mennesker.

Jeg håber at I vil være med til at bygge broer til hinanden, til os og til Egmont Højskolen. Jeg håber I vil være med til at gå over broen til det andet menneske. Jeg håber, at vi skal være brobyggere sammen, og også skiftes til at gå vejen til hinanden.

At gå fra det første møde til kontakten, til forbundetheden, til samhørigheden og til samklangen. At gå fra et jeg til et dig, til et vi, til et os, hvor vi stadig beholder os selv, og måske i forbindelsen bliver klogere på hvem vi selv er, og hvem de andre er. Og hvad et menneskeliv er for en størrelse, og hvad vi stiller op med livet, vores eget og ikke mindst det vi lever sammen. Og undervejs får øje på, hvad vi kan løfte, lære og opleve – sammen

For mere end 2500 år siden udtalte den græske filosof fra Efesos, Heraklit: "Der er intet permanent, undtagen forandring". En indsigt som altså på ingen måde er ny, men et vilkår også for en verden af i dag, at det eneste, man kan regne som en konstant, er, at tingene og verden er under konstant forandring. "Alting flyder", sagt på Heraklitisk. Det betyder ikke nødvendigvis, at den fysiske verden er kaotisk, omend den ofte kan synes sådan, men at den er i konstant forandring.

Ud af det, er der vokset et credo om, at vi skal være forandringsparate. Nuvel, det må vi tage på os. Men jeg vil også gerne slå et slag for, at vi også skal være forankringsparate. At vi skal turde forankre os til noget, at gøre noget stabilt, hvor der ellers kan være stor usikkerhed. Ikke mindst for at undgå en konstant oplevelse af kaos, men også for at holde fast ved noget af det, som har en så stor værdi for os, at vi ikke bare hovedløst lader det undergå en forandring.

I min mors barndomshjem hang der et vejrbarometer, som jeg brugte timer på at iagttage. Det var rundt med en træramme og i midten var der en skala til at beskrive vejret og måske også forudsige, hvor det var på vej hen. Her var der to visere, som kunne pege på følgende positioner: storm, regn, foranderligt, smukt og meget smukt. Foranderligt var i midten og på det runde barometer altså også det højeste sted, som ville være klokken 12 på et ur, og det som jeg som barn måske en kende fejlagtigt først anså for det mest efterstræbellesværdige. Måske også fordi det mindede om forunderligt – det beundringsværdige, overraskende og nydelsesfulde. Men ikke desto mindre erfarede jeg sidenhen at foranderligt betyder omskifteligt og ustadigt og altså det ustabile vippepunkt mellem storm og smukt vejr på barometeret.

I mit barnlige sind kunne jeg ikke lade være med at skruer den ene messingviser hen på meget smukt, selvom den anden pegede på, at der var storm på vej. For der er nu noget ganske godt ved at efterstræbe det smukke. Det, der synes mest værdifuldt.

Når nu I har valgt at tage på Egmont, er der selvfølgelig noget der vil forandre sig i jeres liv og måske også forandre jer. Men mit ønske for semestret er også om vi både kan være forandringsparate og forankringsparate på en og samme tid. Altså at finde ind til noget særligt værdifuldt, som vi ikke vil give slip på, og som vi vil bære med os videre. Men ikke nok med det. Jeg vil også ønske, at vi kan være forandringsparate. Nysgerrige efter at kaste os ud i noget nyt og alle de muligheder der ligger foran os. Nysgerrige efter om vi kan udvikle og forfine det bestående, som er af stor værdi for os. Åbne for den ankommende fremtid, som vi ikke kender endnu, endsige ikke kan forudse. Kan vi ændre, styrke, vedholde og forandre på en og samme tid? Kan vi være forandrings-, forankrings- og forundringsparate?

Det håber jeg, og vi ser frem til at kunne være det sammen.

Nogle af de værdier som Egmont Højskolen er funderet på er: Værdighed, Myndighed og Solidaritet.

Disse begreber lader sig ikke lige beskrive kortfattet eller entydigt, men jeg vil gerne komme med et bud, som jeg håber, at I har lyst til at gøre til genstand for samtaler og udfordre og udforske i løbet af foråret.

Værdigheden kan forstås både som et grundlæggende menneskeligt begreb og som det de gamle grækere med bl.a. Aristoteles kaldte en dyd – arete. Kigger man på det som en dyd, er det at optræde og handle værdigt i alle situationer og udstråle en fundamental menneskelighed, som kan virke både bevægende og inspirerende.

Som et grundlæggende menneskeligt begreb har det at gøre med, at ethvert menneske er et formål i sig selv. Mennesket kan ikke prissættes men har en indre iboende værdi – en værdighed – fordi det er lige præcis det menneske, det er. Vi er lige meget værd. Vi er ligeværdige.

Myndigheden har at gøre med magt, agt og kompetence. Eller hvis man kigger på det engelske ord for myndighed – empowerment – ikke bare magt, men også kraft. Livskraft. Det selvberørende menneske som kan eller bliver i stand til at bestemme over sit eget liv, og at have ansvar for både eget og andres liv. Myndighed kan også være, når du er i stand til at sætte din selvforståelse og forståelse af omverden på spil i mødet med den anden eller de andre, som måske mener noget helt andet end dig selv. Når du tør åbne dig for det uafgjorte, forstyrrende og fordrende i både fortroligheden og de forskellige perspektiver.

Solidaritet er at stræbe efter, at alle mennesker har de samme muligheder. Det solidariske menneske er villigt til at bidrage, således at andre får de muligheder, han eller hun selv tager som en selvfølge. Solidaritet kunne også betyde: at stå ved siden af. Eller at besidde evnen til at stå ved siden af. Og solidariteten er gensidig: At stille sig ved siden af den, der har brug for hjælp og se sagen fra hans eller hendes side – og vice versa, at man modsat også evner at se sagen fra den hjælpendes side. Vi har med hinanden at gøre. Vi er gensidige afhængige af hinanden. Vi tager vare på hinanden.

Og værdierne og begreberne kan jo ikke nøjes med at være ord. Vi må udleve dem og bære dem uden på tøjet. Og vi må udleve dem i et forpligtende fællesskab.

Et fællesskab, hvor vi insisterer på at se mulighederne i stedet for begrænsningerne. Hvor mennesker med vidt forskellige livsvilkår og livssituationer kan mødes, lære og udveksle erfaringer, viden, drømme, ønsker og håb for fremtiden – og udleve det i samspillet, mens vi holder god højskole. For det vil vi gøre sammen.

Vi vil stå på hænder for jer, vi vil udfordre jer. Vi vil sætte jer fri, og vi vil kræve noget af jer. Vi vil give jer svar og stille jer spørgsmål og lede efter svarene sammen. Vi vil give jer ansvar og tage det sammen med jer. Vi vil skabe et sted, hvor I føler jer hjemme sammen med os. Vi vil insistere på, at I skal være med til at skabe livet på Egmont og holde bragende god højskole, hvor man tager sig af hinanden, tager om hinanden, tager hinanden seriøst, tager sig selv uhøjtideligt, tager afsted fra og kommer hjem til, tager del i, ja i det hele taget tager livet og højskolelivet på sig og ser hvad det liv vil med én.

Slutteligt skal I vide, at vi glæder os meget til dette forår. Vi glæder os til undervisningen. Vi glæder os til samtalerne. Vi glæder os til at skabe sammen med jer. Vi glæder os til at få en fælles hverdag sammen. Vi glæder os til at være nysgerrige og at forundres sammen med jer. Vi glæder os til at vi skal græde af grin.

Vi glæder os til, at I vil udnytte skolens muligheder, og til at I vil udfolde og udfordre jeres eget og hinandens liv, fagene og de sociale sammenhænge. Vi glæder os til at lære jer – og jeres liv at kende. Vi glæder os til at holde rigtig god højskole sammen med jer. At holde om, at holde ved, at holde ud, at holde fast, at holde af, at holde sammen.

Vi glæder os til at vi skal lave broer til hinanden. Vi glæder os til at forandre, forankre og forundres – sammen

Vi glæder os.

Velkommen til værdigheden, myndigheden og solidariteten.

Velkommen til mangfoldigheden, til mulighederne og til de brede, åbne døre på Egmont Højskolen. Velkommen!

Tak for ordet!

Glimt fra forårets teaterkoncert

Blomsterbutikken

Kørestolsrugby på Egmont

Qufora Egmont Open 2025 blev afholdt i starten af april på Egmont Højskolen og samlede kørestolsrugbyhold fra både Europa og Sydamerika til en af verdens største og mest inkluderende turneringer. Optakten til turneringen indebar at det danske og brasilianske landshold blev indkvarteret i Hou Søsportcenter og i hele ugen op til Egmont Open spillede 6 træningskampe til stor fornøjelse for højskoleeleverne, ikke mindst da danskerne trak sig sejrrigt ud af alle opgør. Da eleverne om fredagen tog på studietur, flyttede yderligere 200 deltagere ind på højskolen, og så gik det for alvor løs i Hous tre haller med masser af tilskuere og højintense kampe.

Som optakt til turneringen havde arrangørerne i samarbejde med lokale skoler i Odder Kommune afholdt inkluderende undervisningsforløb om parasport. Her fik eleverne indblik i livet som kørestols-

bruger, mulighed for at prøve en sportskørestol og deltage i oplæg med internationale atleter. Disse aktiviteter var med til at fremme forståelse, inklusion og respekt for forskellighed.

Som en af deltagerne til aktiviteterne udbød, da han blev spurgt, om det var meningsfuldt med et sådant samarbejde: "Ja! Det var en fantastisk dag for både børn og voksne. Som måske også brød med nogle tabuer".

Medaljefordelingen i de to turneringer, hvor Odin League var de højst rangerende hold:

ODIN League: 🇩🇰 Danmark 🇳🇱 Holland 🇧🇷 Brasilien

THOR League: 🇳🇱 Red Lions 🇩🇰 Bredballe Bucks 🇬🇧 GB Talent

VIKINGE INTRODAG

FORÅRSGLIMT

En meget anderledes kultur

Blandt forårets studieture var en tur til Island en nyhed. Turen var en blanding af kulturudveksling, naturoplevelser og godt Egmont-fællesskab.

Af Michael Pedersen

Studieturen til Island var blevet mulig, fordi Egmont Højskolen havde fået støtte fra EU gennem Erasmus-projektet. Det er et projekt i EU, som giver støtte til, at unge kan mødes på tværs af de europæiske landegrænser.

"Vi besøgte et gymnasium, hvor der også var håndværkeruddannelser. Der skulle vi lave en udveksling, hvor vi fortalte hinanden om de to landes kulturer. Vi havde lavet forskellige præsentationer, som vi viste islændingene og omvendt. Vi talte også om Egmont Højskolen og om, hvordan vi laver inklusion i Danmark, siger Rune Mosgaard Sillesen.

Anne Møller Larsen, Rune Mosgaard Sillesen & Andrea Kieffer Pedersen var alle tre med på Islandsturen. Der var forskellige grunde til at vælge turen, men naturen var afgørende for valget.

"Jeg ville gerne et sted hen, der minder lidt om Norden, – men, som jeg aldrig selv ville tage til, derfor synes jeg, at Island var et oplagt valg, også fordi det ligger meget isoleret. Det var spændende at tage et sted hen. I mit team var det også afgørende, at der var en god tilgængelighed for kørestolsbrugere. Og så var det jo en Erasmus tur, så det var også en af de gratis ture", siger Rune Mosgaard Sillesen.

Anderledes kultur og mennesker

Udveksling betød, at eleverne fra Egmont Højskolen fik mulighed for at møde islændinge på en måde, som nok sjældent bliver muligt for en almindelig turist. Der var klare forskelle, som har forskellige årsager.

"Jeg lagde mærke til, at selvom det er to europæiske lande, så er der en meget forskellig kultur. For eksempel oplevede jeg, at de om vin-

teren går meget mere i hi, end vi gør. Hvor vi prøver at holde farten oppe, så skruer de ned for aktiviteterne om vinteren" fortæller Anne Møller Larsen.

Der var også forskelle på, hvordan islændinge og danskere virker udadtil.

"Vi var på et O-løb, hvor vi i forskellige butikker skulle interviewe folk om deres ungdomsliv, på den måde lærte vi islændingene at kende og så de forskelle, der er mellem os", siger Andre Kieffer Pedersen

"Man godt mærke, at islændingene er ø-boere. De opfører sig anderledes og siger måske lidt underlige ting. De har deres egne regler. Vi var blandt andet ude at ride på heste, hvor de fortalte, at man ikke må importere heste på Island. "De er bange for sygdomme," tilføjer Anne Møller Larsen.

Fed natur

Island er kendt for sin meget smukke natur. Den er ligeledes kendt for de varme kilder, hvor man kan bade og Den Blå Lagune. De tre elever fortæller, at det var fantastisk at opleve, at alle elever fra Egmont Højskolen uanset handicap var med i vandet i Den Blå Lagune. En anden stor oplevelse var The Golden Circle

"Vi var en tur på "The Golden Circle", som er en rute, man kan køre, hvor der er en masse flotte udsigtsskots. Der var blandt andet et kæmpe vandfald. Det var enormt flot, og man skal langt væk for at opleve noget lignende. Det var en fed oplevelse at få sammen med sine højskolekammerater", siger de tre tidligere elever samstemmigt.

Tak for 40 dejlige år, hvor 85 elever blev til 215

Fire årtier og 3 forskellige forstandere og mange kollegaer og elever, som på hver deres måde har været med til at præge min måde at undervise og være viceforstander på. Fire årtier, hvor højskolen er blevet fysisk større med flere elever og ansatte, og hvor dagligdagen på mange måder har ændret sig.

Af Karin Busk Sørensen

Poul Erik og jeg blev ansat i 1985 af Ejvind Mortensen, som var ny-ansat forstander. Poul Erik fik et årsvikariat og jeg fik et 3 måneders vikariat som musiklærer. På det tidspunkt var der ca. 85 elever, hvoraf de 70 havde en funktionsnedsættelse. Poul Erik blev fastansat efter 1 år, mens jeg de følgende år var på deltid og havde andre jobs ved siden af og først blev fastansat i 1992. Herefter fulgte nogle år, hvor jeg primært underviste i idræt og musik, men også en tid, hvor vi eksperimenterede meget med projektarbejde og forskellige temauger.

Jeg kan i dag tænke tilbage på 40 år, hvor der er sket en vanvittig udvikling. En udvikling, som jeg selv har været en del af og bifaldt. Der var engang, hvor vi ikke var så mange og skolen var helt anderledes. Den tid var ikke nødvendigvis bedre, men heller ikke værre. Bare et udtryk for en tid. En tid, hvor vi levede side om side med den grå dame.

De store ændringer og deres betydning

Egmont Højskolen har altid tilpasset sig strømninger i samfundet, ladet sig inspirere, men er også selv gået foran med forandringer. Andre er kommet ovenfra i form af ny lovgivning. Uanset hvorfra det er kommet, har vi taget det til os, nogle gange med modstand, men det har været med til at skubbe til en nødvendig udvikling, hvis vi som højskole skulle have en berettigelse. Der har været små forandringer hele tiden, nye retninger, nye vinde, men også store forandringer, som har præget udviklingen markant.

I slutningen af 80'erne blev de første forsøg med at tage sine egne hjælpere med på højskole taget, og vi fik af ministeriet lov til at for- søge os med denne ordning. Det betød, at vi kunne sige ja til flere

elever med behov for hjælp. Det betød ikke blot et voksende antal elever men også en mere divers gruppe, og det fik stor indflydelse på undervisningen, da vi nu i højere grad skulle differentiere. Derudover skulle vi forholde os til en arbejdsrelation mellem elever. Det var på alle måder en stor forandring, som krævede noget helt nyt af os som højskolelærere.

I 1991 kom der ny lovgivning Specialundervisning, som betød, at vi skulle lave individuelle beskrivelser af den hjælp, som den enkelte elev modtog. Det var en stor omvæltning af hidtidig praksis, og skabte en del tumult i lærergruppen, men sådan blev det og sådan er det stadig. Til gengæld gav det mulighed for at søge et større tilskud, og vi fik mulighed for at ansætte praktisk medhjælp og dermed kom hjælpelærerne ind som personalegruppe. Det er svært at forestille sig, at der har været en tid uden hjælpelærere, men det har der. Ordningen falder godt i tråd med det øgede elevtal og forsøgsordningen med hjælpere som højskoleelever.

Herefter fulgte nogle år med stor byggeaktivitet, nyt værdigrundlag og tilpasning og forbedring af strukturen, som følge af øget elevtal og flere ansatte. Hou Søsportcenter blev indviet, som bl.a. betød at sejlskolesfaget fik bedre faciliteter og der begyndte at komme flere gæster i huset.

I 2007 kom STU-loven (Treårig ungdomsuddannelse for unge med særlige behov, som ikke kan gennemføre en anden ungdomsuddannelse). Det betød, at vi kunne fastholde elever med særlige behov og endda i 2 til 3 år. Det betød også, at vi måtte udarbejde særlige fagforløb, som passede ind i kravene til uddannelsen. Og det betød

i høj grad mere dokumentation på den enkelte elev, som havde fået lov til at tage på højskole med en STU-plan.

I 2013 blev Vandhalla efter mange års forarbejde indviet. Hvad der umiddelbart lignede en udvidelse og forbedring af undervisningsfaciliteter fik også en anden effekt, nemlig at vi åbnede os mere mod lokalområdet. Hou fik en svømmeklub og mange mennesker fik deres ugentlige gang på højskolen. Træerne omkring højskolen blev fældet og åbnede også op, så vi kunne byde omverdenen velkommen på en anden måde.

Viceforstander

Jeg havde gennem nogle år arbejdet tæt sammen med Ole, bl.a. fordi jeg i en periode var personalrådsformand. Ole brugte tiltagende tid uden for skolen dels for at forberede STU-loven dels for at samle penge til Vandhalla. Derfor blev der brug for en, som kunne stå for den interne ledelse på skolen. I starten havde jeg titlen Pædagogisk Inspektør, da jeg primært skulle tage mig af lærernes arbejde og undervisning.

Det var en spændende men ikke altid nem rejse at overgå fra lærergruppen til ledelsen. Jeg fik en del kritik men lærte med tiden at opfatte det som en hjælp, så det på alle måder var med til at gøre mig til en bedre leder. Jeg har befundet mig godt i rollen som viceforstander, og synes det har været et privilegium at have det job i så mange år. Det har været udfordrende på den gode måde selvom det kan være en balancekunst at tilgodese alles behov.

Udfordringer vs. værdier

Stigende krav til dokumentation og registrering fra samarbejdspartnere, har været og er vanskelige at håndtere i en højskole dagligdag. Egmont Højskolens udfordring er at balancere mellem det at være højskole og institution, men jeg synes, det er det vi mestrer, selvom det i perioder kan være svært.

Jeg håber Egmont Højskolen vil blive ved med at udvikle sig, men bevare de kerneværdier, som altid har været der. Værdigheden, myndigheden og solidariteten. Som ansat føler man sig som en del af et stort fællesskab, som har en vigtig fælles sag, nemlig at lave en god højskole, at møde eleverne, der hvor de er. At balancere i at ville vide-regive erfaringer, oplysning, dannelse og give eleverne noget de ikke vidste, de havde brug for.

Stjernestunder

Hvis jeg bliver bedt om at fortælle om en særlig oplevelse i mine 40 år, er det svært at vælge af de mange. Der har været et utal af sjove og groteske oplevelser, alvorlige stunder, fantastiske samtaler og diskussioner, konflikter og debatter og uformelt samvær. Når jeg er i fortællehjørnet vender jeg ofte tilbage til de mange studierejser, hvor vi tager hjemme fra de trygge og tilgængelige rammer, til steder og situationer, hvor vi som gruppe bliver udfordret, og hvor det altid viser sig, at hvis vi løfter i flok går det alt sammen.

Hvad skal jeg nu?

Min beslutning om at stoppe blev ikke taget med hjertet, men med fornuften og med et kig på min dåbsattest. Med stor opbakning fra Søren har det været en nænsom proces. Jeg har igennem 2 år stille og roligt overleveret mine arbejdsopgaver til andre. Et stort kapitel i mit liv er slut, og jeg skal nu i gang med mit nye liv. Det er med stor taknemmelighed, at jeg ser tilbage på et fantastisk arbejdsliv.

Om hvad skal jeg så? Det ved jeg ikke endnu, og jeg har lovet mig selv at det gerne må tage tid at bearbejde en så voldsom overgang fra et hektisk arbejdsliv til total stilhed og frihed. Lige nu rydder jeg op hjemme og i højskolens arkiver, og det er en god måde at bearbejde minderne på. Tak til alle, som har været en del af mit liv på Egmont Højskolen.

Tale ved Karins afskedsfest

Af Søren Møllgaard Kristensen

Kære Karin

Hvordan får man samlet alt det gode, der er at sige om dig i én sølle tale. Det er nærmest umuligt. Og så alligevel. Som vi altid siger til hinanden her på Egmont Højskolen: Vi ser muligheder i stedet for begrænsninger og barrierer, og den der siger det højest og med mest vægt. Det er dig, Karin.

Så alt det gode skal ikke nødvendigvis lægges i denne ene tale, men mere i det potpourri af ord, sange og taler, som allerede har lydt, og som kommer til at lyde henover aftenen. For hvis der et menneske, der fortjener et sådan taknemmelighedsbad, så er det dig, kære Karin.

For som din livsledsager og husbond, Poul Erik, ville formulere det, så har du meget tæt på 40 år i Egmont Højskolens tjeneste med i bagagen. Og det er intet mere end imponerende og på mange måder fuldstændigt afgørende for, hvad Egmont Højskolen er i dag, og hvad den har betydet for titusindvis af elever og kursister gennem tiden.

Når jeg siger tæt på 40 år, skyldes det, at der, måske ud over dig selv, og flankeret af Poul Erik, nok ikke rigtig findes nogen, der helt kan stykke puslespillet sammen.

Men uden at lægge hovedet helt på blokken siger mine bedste efterretninger, at du første gang blev ansat på Egmont Højskolen i et kortere vikariat i 1985. Herefter var der en del timelærer opgaver, sommerkurser mm., men der var også lærervirke på Eriksminde Efterskole, Danebod Højskole og leder i AOF regi. Poul Erik blev fastansat, sådan lidt inden dig, da du i virkeligheden var den første med et ansættelsesbrev, og du kom efter med en fuld fastansættelse i 91 og herefter har Egmont altid været med som et stærkt omdrejningspunkt i jeres liv og i jeres familie.

Hvis man så går i gang med at botanisere lidt i, hvornår du trådte ind i din nuværende rolle som viceforstander, så skal man gå til det med et åbent sind. Det er lykkedes mig at finde en gammel kontrakt, fra før der var noget, der hed Word, tror jeg, og her står der:

Med virkning fra 1. august 2003 ansættes Karin Busk Sørensen i en ledelsesfunktion som Pædagogisk Inspektør i 2 år, med mulighed for forlængelse.

Her kunne man lave flere ophold:

– Pædagogisk Inspektør!. Jeg tror, det var Oles sans for både dramatik og spændende stillingsbetegnelser, der slog igennem, kombineret med at der ikke på daværende tidspunkt var noget der hed viceforstander i hele højskolebevægelsen.

– 2 år med mulighed for forlængelse. Ja, det må man heldigvis sige. En forlængelse med mere end 1000%. Heldigvis.

Og hør bare, hvilket ansvar inspektøren skulle bære:

Den pædagogiske inspektør har det overordnede medansvar for, at Egmont Højskolen på det undervisningsmæssige område udnytter skolens midler bedst muligt under hensyn til de officielle krav om sparsommelighed, produktivitet og effektivitet. Opgaverne udføres under ansvar over for skolens vedtægter, med skolens forstander, som nærmeste foresatte.

Og derudover fik den pædagogiske inspektør følgende opgaveportefølje:

- rådgivende ved fag- og timefordeling
- opgørelse af årstidforbrug i samarbejde med skolens administration
- sikring af optimal udnyttelse af specialundervisningsmidler i samarbejde med de involverede lærere og de ansøgningsansvarlige.
- bistår ved nyansættelser af lærere
- introduktion af nye lærere
- ansættelse af hjælpelærere og ledsagere på baggrund af behovsopgørelse
- arbejdsplanlægning for og vejledning af hjælpelærere

- *praktikant aftaler*
- *medvirken ved sommerkursusplanlægning*
- *sikre et godt arbejdsklima i den pædagogiske afdeling og gode samarbejdsrelationer til de øvrige afdelinger*
- *deltage i relevante møder, herunder samarbejdsudvalg og skolens bestyrelse*

Til gengæld blev der givet en timerreduktion på 200 timer om året og et ikke pensionsgivende tillæg.

Hvornår det så officielt overgik til at hedde viceforstander, vides ikke helt. Der findes en kontrakt fra 2016, hvor den benævnelse er brugt, men mon ikke det har været omkring 2010. Og så alligevel. Da jeg startede på Egmont i 2018, stod der på hjemmesiden under billedgalleriet. Pædagogisk Inspektør. Jeg var ved at falde ned af stolen, da jeg læste det.

Kære Karin. Du har haft stort set alle roller på højskolen. Underviser i allehånde fag, sommerkursusleder, planlægger af alle mulige og umulige arrangementer, studietursarrangør, tillidsrepræsentant, skoleleder, opryddergeneral, pedel-, køkken- og hhaopgaver, og lur mig om ikke også der har været en værftsopgave i ny og næ, leder af alle undervisere og hjælpelærere, elevsamtaler, en skulder at græde ud ved, et menneske at betro sig til, konstitueret forstander og selvfølgelig dit primære virke som viceforstander.

Du har også være god til at tage opgaver til dig, og du er ikke nem at tage arbejdet fra – Du er før set med en hel frikadelle og en hel kartoffel i munden på vej til en opgave, som godt kunne være løst af en anden. Måske siger det flere ting om dig, Karin. Det kunne være, at det nogle gange er lettest at gøre det selv, og at man så også får det, som man vil have det. Men noget andet er også den hensynsfuldhed, der også ligger bag, at du ikke vil overbebyrde kolleger og medarbejdere med for mange opgaver. Noget jeg også har nydt rigtig godt af, da jeg lidt mere end ventet kom hovedkulds ind i livet på Egmont Højskolen. Jeg ved ikke, hvad jeg skulle have gjort uden dig i den første tid. Tusind tak, Karin.

Selvom vi ikke på den måde har siddet lårene af hinanden, så har vi delt et tæt og også til tider følsomt ledelsesrum. Hvor der både er delt refleksioner og dybe tanker og i dette lukkede rum også tårer undervejs. Tak for det, Karin.

Vi har ikke nødvendigvis altid været 100 procent enige, men ofte tæt på. Men vi har altid haft det fineste, man kan have, nemlig respekt for hinanden, hinandens synspunkter og argumenter og en oplevelse af, at vi kunne blive klogere af at lytte til hinanden. Og så har vi aldrig skændtes endsige hævet stemmen overfor hinanden. Og vi har altid haft hinandens ryg.

Du har læst bøger, fordi der var medarbejdere/kolleger, du ikke kunne forstå eller som frustrerede. Vi har haft et fortroligt rum, hvor vi har kunnet vende, hvordan vi prøvede at lave rammer, der kunne rumme alle, ikke bare elever, men også medarbejdere og kolleger, samtidig med at højskolens liv, højskolelivet og alt det vi står på og står for, også skulle kunne være til. Jeg synes, vi er lykkedes godt med det og tusind tak for tanker og refleksioner, om vi måske kunne file hjørner af en firkant for at passe ned i cirklen, eller om vi kunne udvide lidt på cirklen til en oval for at få et menneske til at fungere sammen med andre og vice versa, uden at nogen tog skade, og at der var plads til alle.

Noget af det allerfineste du har lært mig, kan samles i en sætning, som du formulerede og som har boet i mig lige siden:

Det er stort set aldrig mennesket, det er galt med. Det er rammerne, der ikke passer.

Og det er den måde, du og vi – allesammen – har holdt skole på igen – alle årene. Med din stemme og en evig insisteren på at pusle rammerne på plads, så der var plads til den enkelte, med de særlige behov og hensyn der fulgte med i et stærkt og rummeligt fællesskab.

Det har titusindvis af elever og kursister oplevet – og du kan nærmest huske dem alle – og hvis ikke du kan, så har du kunnet og kan også finde dem, lettere foroverbøjet på elevbillederne nede på gangen.

Kære Karin. Du er en ener. Men en ener i blandt. Der er ingen andre som dig. Du er enestående – uden dog at lave flere referencer til den term. Ofte vil man gerne give et billede på, hvad et menneske er eller lave en sammenligning, og jeg var lige ved at opgive, indtil vi konfirmerede vores yngste søn Sverre. Han og jeg har delt nogle helt særlige oplevelser ved at læse om Harry Potter og Hogwarts. Og så tonede der lige pludselig en skikkelse frem: Minerva McGonagall. Hogwarts elskede viceforstander.

McGonagall er en af de mest respekterede og elskede karakterer i Harry Potter-universet – og med god grund. Her er en række af de gode og beundringsværdige ting og karaktertræk, der er skrevet om hende:

Klog og dygtig

McGonagall er exceptionelt intelligent. Hun er ekspert i forvandlingskunst (Transfiguration) og underviser i faget på Hogwarts. Hendes evner inden for magi er på højt niveau – hun er endda en Animagus, hvilket kræver stor teknisk dygtighed og selvdisciplin.

Retfærdig og principfast

Hun er kendt for sin stærke retfærdighedssans. Selvom hun er loyal over for Gryffindor, dømmer hun altid ud fra hvad der er rigtigt, og ikke bare hvad der er praktisk. Hun lader ikke favorisering eller frygt diktere sine beslutninger.

Omsorgsfuld og loyal

Hun er streng, men hendes hjerte er på det rette sted. Hun viser dyb omsorg for sine elever og kollegaer – især over for Harry og hans venner. Hun støtter dem, selv når det er farligt, fordi hun tror på dem og kæmper for det gode.

Modig og handlekraftig

Som ægte Gryffindor er hun ekstremt modig. Hun kæmper i flere store slag, herunder Slaget om Hogwarts, og hun er aldrig bange for at sige sin mening – ikke engang til Dumbledore eller Ministeriet for Magi. Hun handler hurtigt og beslutsomt, når der er fare på færde.

Loyal over for Hogwarts

Hun er en hjørnesten på skolen. Hendes loyalitet over for Hogwarts og dets værdier er urokkelig, og hun træder til som leder under krisetider – blandt andet som rektor, da Dumbledore ikke længere er.

Rollemodel og mentor

McGonagall er en, man ser op til. Hun inspirerer elever og kollegaer med sin integritet, sin styrke og sin dedikation. Hun er et forbillede på, hvordan man kan kombinere tydelighed med venlighed og autoritet med menneskelighed.

Kære Karin, du er selvfølgelig ikke Minerva McGonagall, men vi er simpelthen nødt til at ty til fantasien, til det magiske og til litteraturen

for at finde noget, der bare kan minde om dig. Og selv om der ikke er en Dumbledore på Egmont, så har der måske været en der minde om. Selv om vi ikke huserer under Ministeriet for magi, men i stedet kulturministeriet, så har du også taget dine slag der, og nyder stor respekt og anerkendelse for dit virke og dine kampe i bredere højskolekredse.

Jeg har lovet Jonas Dahl, højskolens formand, at sige dig mange tak for din helt ekstraordinære indsats. Jonas er ked af, at han ikke kan være her i eftermiddag og i aften, men som travl regionsdirektør, kan en pludselig rokade af en fest og en reception skabe en del kvaler i forhold til et stramt program og en ditto kalender.

Men det rokker ikke ved Jonas' og hele bestyrelsens taknemmelighed over din enestående evne til at samle alle trådene i hverdagen på, altid med højskolernes værdier med dig, og et menneskesyn, der er til inspiration for mange andre.

Op når vi en dag, som i dag hylder og tager afsked med dig Karin, vil det være mærkeligt ikke at nævne dig Poul Erik, og selv om du fik ord med på vejen til en juleafslutning, da du trådte ind i din delvise pension, så skal du også have en kæmpestor tak for din meget store indsats gennem alle årene.

Først og fremmest i kraft af dit eget virke som underviser, sejer, politisk drivkraft, værftsleder, konstitueret forstander, lyd- og lysmand, arrangør og tusindkunstner. Men også som en del af et ægtepar som tilsammen har lagt mere end et helt menneskeliv til Egmont Højskolens allerbedste.

Jeg vil give ordet videre til Dorte:

At være viceforstander eller som det nogen kalder "en del af ledelsen" kan til tider være opslugende og omsiggribende, og sætter store krav til både børn og ægtefælle, hele familien kommer i spil, både når alt er godt, men særligt når det bøvler. Man har som ægtefælle til "ledelsen" til tider en lidt utaknemmelig opgave som "container". Du ved, jeg havde skrevet en tale til dig til din 70 års fødselsdag, men modet svigtede mig. I dag har jeg besluttet mig for, at "kvinde mig op" og sige tak til dig. Vi to Poul Erik har haft flere lange gåture og samtaler, hvor denne "container-funktion" er blevet drøftet, specielt når Cirkus Egmont har taget mere plads og energi, end hvad godt og rimeligt er. Jeg har værdsat den ærlighed og fortrolighed, som har været mellem os. Du har med din ro, dit store bagkatalog, dit kendskab til lusene på gangen og historien i væggene været meget værdifuld at læne sig op

ad. Jeg bærer en stor beundring for din langmodighed. Det er som om du for mange år siden har besluttet at leve på solsiden, ikke på en lalleglad måde uden øje for skygge og mørke, men som et bevidst valg. I stedet for at gå over på skyggesiden, så finder du spejle til dem, der kæmper der. Den kunst vil jeg gerne lære.

Egmont vil blive ved med at leve og bøvle også uden jer, så jeg håber, jeg også fremadrettet må invitere på en gåtur og en kop lunken temokande-kakao. Tak for hjælpen. Og således giver jeg ordet tilbage til Søren.

Kære Karin, Poul Erik, Signe, Lotte og Rikke. Tusind tak for den tid, de tanker og det liv I har lagt på Egmont Højskolen – for kollegerne, for skolen, for værdierne, for hovedtankerne og ikke mindst for alle eleverne.

I mit barndomshjem hang der et lille postkort med teksten:

*"Søde piger kommer i himmelen –
Andre kvinder kommer så langt de vil"*

Det minder mig om dig, Karin.

Du er et menneske, der er kommet meget længere end de fleste. Men aldrig alene. Du har altid taget og fået andre med og vil altid være til en evig inspiration.

Når nu sommeren kommer, og der måske bliver tid til at lande, håber vi alle, at du fylder tiden ud med lige så meningsfulde ting, som du har fyldt dit liv med indtil videre. Jeg tænker, der er bud efter mormor. Jeg tror, at stepskoene stadig kan sige de rigtige lyde. Jeg tror, at der stadig vil være musik og fællessang i din nærhed. Jeg håber, der bliver tid til rejser og masser af god tid. Jeg ved også at du netop er blevet valgt som formand i Eriksminde Efterskoles bestyrelse og vil lade dit menneskesyn og din erfaring leve videre til glæde for mange efterskoleelever. Det er helt rigtigt og gør mig personligt glad på en helt særlig måde.

En sidste ting jeg vil sige dig er dyb tak for er den måde, du har overgivet dit livsværk til Marianne på. Det er intet mindre end forbilledligt. Nok kan man planlægge, at det er en god ide med en overlevering på minimum 3 måneder og lave en diger og stringent plan. Men den måde som du har gået ind i at klæde din efterfølger på, givet alle fif, metoder, refleksioner, erfaringer og livsklogskab videre på. Det er generøst ud over alle grænser. Og for det er vi dig også evigt taknemmelige.

Vil I rejse jer og udbringe et trefoldigt leve for Karin.

Tusind tak, Karin. Husk på at de brede åbne døre på Egmont Højskolen for altid vil være åbne for dig og dine!

Samværet med eleverne har altid været en inspirationskilde

Af Lisa Schlage

Jeg er blevet spurgt, om jeg vil skrive lidt til årsskriftet nu, hvor jeg har valgt at gå på pension som fuldtids højskolelærer – det vil jeg gerne. Så nu sidder jeg her på mit helt eget lærerværelse i vores lejlighed i Risskov en søndag i oktober. Det regner udenfor, men jeg kan konstatere, at sensommeren og efteråret har budt på mange flotte dage, og jeg har nydt hver en dag.

Jeg skriver på skolens bærbare computer, jeg har stadig en egmont mailadresse og følger med i dagligdagen på højskolen, da jeg har fornøjelsen af at være timelærer en dag om ugen. Det er jeg meget glad og taknemmelig for. For mig er det en fin måde at gear ned på og stadig kunne bidrage med mine kompetencer indenfor mit fagområde.

29 1/2 år har jeg været så heldig at være en del af et helt unikt fællesskab og miljø, hvor alle er velkomne.

Forandringer

Meget har forandret sig siden 1. januar 1996, nok mest kvadratmeterne, elev- og personaleantal. Da jeg blev ansat var der ca. 90 elever og dengang kun en hjælpelærer, og vi var vist også dengang omkring 30 lærere.

En ting, jeg især hæfter mig ved, er, at vores elever uden handicap i dag hurtigere forstår at leve i den mangfoldige flok med alle de forskellige hensyn, det kræver. De tager det naturligt til sig og gør sig umage i at inddrage alle i fællesskaberne.

Rammer og værdier skabte grundlag

I mit arbejdsliv her på skolen har der altid været åbne rammer, og det har været meget meningsfuldt at gå på arbejde – og der har ikke været et år, en måned, en dag eller en undervisningstime, der har været ens. Det skulle måske lige være vores lærermøder, hvor de samme temaer og diskussioner er taget gennem årene – men det er vel sådan, det skal være.

Jeg har fået lov til at lege med eleverne, være fysisk aktiv og fysisk inspirationskilde. Det har jeg kunnet, fordi Egmont Højskolens rammer og værdier har været grundlag for mit arbejde.

I ved vist alle, at mit motto er *"handling giver forvandling"*, jeg har svært ved folk, der bare snakker og ikke gør noget ved det. Det gælder også vores elever med handicap. De skal kunne mestre deres liv med de begrænsninger, de nu har, og lære at udvise power, så omverdenen kan se, at de er helt unikke. Det er her, at fysisk aktivitet og sport kan være med til at redefine en.

Jeg kan huske, da jeg var lærer på mit første sommerkursus (1995 inden jeg blev fastansat) – det var et kursus med Dansk Handicap Forbund. Der havde jeg forberedt, at vi skulle lave akrobatik (for det var jeg vant til at have med i min undervisning tidligere). I den sammenhæng fik jeg at vide fra kursisterne i kørestol, at det kunne de da ikke, men der fik jeg vist, at også det kan lade sig gøre, for jeg tror på at: Alt er muligt. indtil det modsatte er bevist ...

Rig på oplevelser

I min tid som højskolelærer har jeg fået mange oplevelser, som har udvidet mit menneskekendskab og givet mig brugbar viden.

Samværet med eleverne har altid været inspirationskilde til nytænkning, forundring og givet indsigt i, hvad der rør sig i ungdommen og måske gjort mig lidt mindre forstokket ...?

Pga. mit arbejde har jeg:

- Siddet i breddeudvalget i Parasport i 10 år – det var en god inspiration til min undervisning
- Haft 26 år med sommerhøjskole lavet i samarbejde med Parasport Danmark
- Deltaget på mange spændende nordiske konferencer om tilpasset fysisk aktivitet

- Læst en master i idræt og velfærd – det gav mig en helt ny indsigt i forskningen omkring fysisk aktivitet og funktionsnedsættelser.
- Blevet Kajak instruktør
- Været på mange forskellige rejser Ghana, Japan, Gozo og Østrig – det er rejsemål, der har haft særlig betydning for mig, fordi vi har været fysisk aktive sammen og været med til at vise andre, at man godt kan dyrke sport, cykle og trekke trods handicap, og at det at løfte i flok betyder noget for os alle
- været medarrangør af skolens ture til Paralympic både i London og Paris og været tilskuer sammen med eleverne – en unik oplevelse!
- været med til at skabe skolens træningsrum, som i dag bruges flittigt i undervisningen og fritiden.
- fået indsigt i sproget vi bruger om minoriteter, og hvilken betydning det kan have for, hvordan vi opfatter hinanden. Her på grundlovsdag 5. juni 2025 lærte jeg endnu et nyt ord:

Funktionsvariationer

– et endnu bedre ord for funktionsnedsættelser synes jeg, da det ikke er ladet med noget negativt.

En stor tak

I dette årsskrift vil jeg endnu engang sige:

Tak til helt fantastiske lærerkollegaer, tak for snakke, møder, mails, gode råd, inspiration, grin og samarbejde.

Tak til køkkenet for mange måltider og dejlig mad, madpakker selv når de er blevet bestilt i sidste øjeblik.

Tak til HHA for samarbejde om kontaktelever og hjælp, rene lokaler og lån af diverse handsker, tæpper, og håndklæder.

Tak til IT kontoret for jeres overbærenhed og tålmodighed for gentagne spørgsmål til min computers ageren

Tak til Pedellerne for altid at fikse ting, der er gået i stykker med det samme, tak fordi I altid er medspillere og har ja-hatten på til de forskellige arrangementer, vi har lavet sammen.

Tak til kontoret for, at man altid må forstyrre jer, for sparring om sommerkurser, kontakt til sagsbehandlere m.m og tak for slik

Tak til forstander og viceforstander for at give frie tøjler og tillid til at være lige nøjagtig den lærer, man er og undervise i det, man er bedst til!

Egmont Højskolen er et sted, hvor man hele tiden lærer noget nyt og kaster sig over nye ting, og det betyder, at det er svært at gå i stå og kede sig på jobbet!

Her til sidst vil jeg citere fra en artikel i Moving People – lavet i 2013 af en journalist, der var på besøg efter færdiggørelsen af vores træningslokale. Han skrev efter besøget: Så da jeg forlod Hou en mørk november eftermiddag, var det med følgende tanke i mit hoved: "Hvis formålet med at tage på højskole er for at møde andre, at give noget til fællesskabet og at få noget med derfra, så har jeg svært ved at forestille mig et bedre sted at indfri de forudsætninger."

Det er lige netop det, Egmont Højskolen kan og nok også årsagen til, at man bliver i sit job så længe.

Giv det videre – breve fra tidligere elever

Ved afslutningen af forårssemestret 2025 skrev nogle af de elever, der var på vej til at afslutte deres ophold, velkomstbreve til de kommende elever på efterårssemestret. For at byde velkommen, for at give indtryk og tanker plads, for at give det videre og for at sige velkommen til på en anderledes måde.

KÆRE ELEVER

Jeg kom hertil og følte mig ny. Ny for kørestole og talemaskiner, ny for loftlifte og drejetårne, ny for sondebad og højskolesang.

Helt ny, det var hvad jeg var. Jeg var forventningsfuld og klar på, hvad end et semester kunne bringe med sig. Når jeg ser tilbage på min tid på Egmont, er det med et smil på læben. Jeg ser en hverdag fyldt op med latter. Jeg mærker et koldt havdyp forløst af en varm sauna. Jeg smager en lækker is fra Caros isboks. Jeg mærker overstimulansen fra spisesalens fantastiske kaos. Jeg mindes et fællesskab med højere til loftet, end jeg troede var

muligt. Jeg mindes daglig ubetinget kærlighed fra venner. Venner med skæve hjerner, venner med skæve kroppe. Egmont er et skævt sted. Der findes intet som det.

Et ophold på Egmont indebærer så mange ting. Man skal både modtage undervisning, feste, arbejde, få nye venner, finde ud af, hvem man vil kysse med til fredagscafeen, og hvem der vil kysse én tilbage og ovenikøbet huske at få sine 9 timers nattesøvn. Det er jo heldigvis ene gode ting at fylde sin hverdag med. Dog kan højskoleboblens ræs til tider godt være noget af en mundfuld. Derfor kan det være dejligt en gang imellem bare at være sig selv og lade op, som man gør det bedst, og

dermed passe på sig selv, før man passer for meget på andre.

Et halvt år på Egmont indebærer højdepunkter i massevis. Alt fra studieture til koncerter og storslåede fester. Dog har alle hverdagsglimtene for mig mindst ligeså stor værdi. Spontane badeture i havet, film i salonen, ture i Brugsen, eftermiddage i spisesalen med grin og snak om alt og ingenting. Jeg har taget det hele med mig. Oplevelser store som små, venskaber dybe som lette og erfaringer gode som dårlige.

– Mathias

KÆRE ELEVER

I går nogle måneder i møde fyldt med oplevelser og udfordringer. I vil opleve, at alt løser sig her på Egmont, selvom det kan virke uoverskueligt og kaotisk til tider. En af mine største åbenbaringer på Egmont var, at man virkelig kan opnå meget i fællesskab med hinanden og på tværs af funktionsniveauer. Alle har noget at bidrage med.

Det lyder som en kliché, og det er det måske også til tider, men I er havnet et helt særligt sted. På Egmont bliver man venner med mennesker. Ikke med et udseende, en status eller en fysik.

I skal feste, drikke øl i sonde, crowdsurfe, holde bar-mavefest, dumme jer, stå op og fortry-

de alt, se dem, I gjorde det hele med, i øjnene under mokost i spisesalen – for så at gøre det hele om igen weekenden efter.

Det bliver også hårdt, og I får brug for at trække jer. Og når I så trækker jer, får I måske dårlig samvittighed over ikke at være med. Jeg var altid sikker på, at når jeg gik ned på værelset i en halv time for at slappe af, så var det lige præcis i den halve time, at det sjoveste på hele semesteret skete – at det var dér, alle ville blive bedste venner. Det er givet godt ud at trække sig, når man har brug for det. Ingen er blevet bedste venner endnu, og jeg lover jer: Det fedeste på hele semesteret er heller ikke sket endnu. I har masser af tid til at lære hinanden at kende, have det sjovt og skabe gode

relationer. Så gør jer selv den tjeneste at lytte til jer selv.

Egmont er først lige startet, og det fortsætter mange år endnu. I vil tage det, I har lært, med jer videre i livet. I vil tænke tilbage på alle minderne, trække lidt på smilebåndet og måske blive pinligt berørte på ny. I vil forsøge at komme på alle mulige gode grunde til, hvorfor I liiiige skal ud på skolen.... Bare lige for at se, hvordan det går. For når man først har været på Egmont, så kommer man ikke bare lige sådan væk igen. Det er et særligt sted, jeg i hvert fald holder meget af.

Nyd det!

Fra Clara

KÆRE NYE EGMONTELEVER

Mit navn er Emil Lyngbye Widding. Jeg skal fortælle jer lidt om, hvad Egmont Højskolen har betydet for mig, og hvad det vil sige at være Egmontelev – det er nemlig en meget unik ting at være. Jeg tror, jeg vil starte fra starten. Jeg blev elev på Egmont Højskolen i forårssemesteret 2018 og afsluttede mit ophold i februar 2025. Det var en meget spændende og ny start for mig på det tidspunkt i mit liv, da jeg forinden havde boet syv år på et bosted på Sjælland. Da jeg kom til Egmont, så var der en masse nye ting at forholde sig til – blandt andet at skulle jeg være arbejdsleder for et team af hjælpere. Jeg havde to, som jeg skulle være arbejdsleder for, men det var noget helt andet at komme fra et bosted, hvor man deles om hjælpen blandt de ansatte, og så til at skulle have hjælp fra to nye mennesker, som kun er der for at hjælpe én og ikke nogen andre. Det

giver en større frihed, som man mærker med det samme, og med tiden får man måske også et mere personligt forhold til de mennesker, der hjælper en. I mit tilfælde fik jeg lige netop det gennem de mange semestre, jeg har gået på Egmont – både et godt professionel arbejdsforhold til mine hjælpere, men også et stort venskab, hvor jeg i dag stadigvæk har kontakt med mange af dem. Det er nok noget af det, jeg har sat allermest pris på ved at gå på Egmont. Og så det, at man blander menneskegrupper på tværs af hinanden, både når vi sidder og spiser i spisesalen, eller når vi har fag sammen. Så hvis du er kommet til Egmont og måske ikke helt ved, hvad du helt er gået ind til, så lærer du hurtigt, at vores forskelligheder ikke skiller os ad. De samler os og styrker vores fællesskab på tværs, hvis vi bare kæmper for det og har et åbent sind. De oplevelser og udfordringer, der måske kommer til at være

i løbet af semesteret, skal nok løse sig, hvis I bare står sammen.

Jeg tror, noget af det I som ny elevgruppe skal være opmærksom på, er at for at få et godt, sundt og sammenhængende semester, tænke over, hvordan I vil have jeres hverdag og weekend til at forløbe.

Være med til at skabe en hyggelig hverdag og weekender med gode og spændende aktiviteter, samt gode temaer til de fester, der kommer til at være. Det er også jeres ansvar at være med til, at det bliver det bedste efterår for jer og jeres medelever.

Så til sidst vil jeg bare ønske jer alle sammen et godt efterårssemester, og jeg håber, I er med til at holde den gode Egmont ånd i live, og give den videre, når det bliver jeres tur til at forlade skolen.

Vh Emil

KÆRE EFTERÅRSSEMESTER 2025

Nu er I her. Det her er stedet, hvor I er heldige at skulle spille lidt af jeres dyrebare tid. Det er så fantastisk at komme til et sted, hvor man både kan være nyttig og gøre noget unyttigt på en gang.

Det bedste, man kan gøre her, er at prøve alt det, man kan.

Prøv at gøre noget, som I er dårlige til. Lad være med at have for store forventninger til jer selv.

Spørg om hjælp ofte og stil masser af dumme spørgsmål. Måske kan starten på at skabe ens egen vidunderlige verden være en skæv taburet eller en egentlig ækel keramik kop.

Prøv at mærke efter, hvordan I har det. Der er dage, hvor man opløser sig selv på dansegulvet til man hopper i det iskolde hav kl. 5 og endelig er i sin krop igen, og så er der dage, hvor man priser sig lykkelig for, at frokostpausen er 2 timer, så man kan få sig en lur.

Prøv at finde den naive tro på, at det meste kan lade sig gøre, selvom det virker svært. Og prøv at være med til at åbne døre for andre og give dem nye muligheder – også når man ikke behøver at gøre det. Min oplevelse er, at det udvider ens egen verden mindst lige så meget, som den man hjælper. At gøre det er virkelig indsatsen værd.

Prøv at synge så højt I kan hver morgen og mærk ordene og hinandens stemmer. Det er den frekvens, der springer jeres bobler og får

deres hjerter til at slå i takt. Jeg håber, I får muligheden for at smelte sammen til en storslået masse af arme, ben, proteser og hjul. Det her er i hvert fald stedet, hvor man kan gøre det.

I er gået igennem den åbne dør i jeres bryst til kysten, hvor alle kan være, og nu er I blevet slugt af det kæmpemæssige bæst og skal bevæge jer og navigere igennem linoleumstarmene på Egmont højskolen.

Her kommer I til at stå i lort til halsen mere en gang, men heldigvis er I sammen om det.

Og så er det et sted, hvor helt oprigtig og nærmest barnlig lykke kan opstå. Prøv at nyde det her sted for alt, hvad det er. Prøv bare at spring ud i det. Jeg lover, at I er kommet til et sted, hvor man bliver grebet.

Anton

Resonans og samklang

– tale ved semesterslut forår

Sange: 159 Undertiden, 468 Så tag mit hjerte

Kære allesammen

Nu sidder vi her i lillesalen for sidste gang på dette semester. En sal der har dannet ramme om mange fællesskabende og vidt forskellige og uundværlige ting. Morgensamlinger med sang og fortællinger, fantastiske husmøder med egen jingle og alle mulige forskellige skønne indslag, højskoleaftener med vidt forskellig indhold og givetvis også oplevet relevans og kvalitet, bordgruppemøder, al mulig undervisning, forestillinger, weekendarrangementer, afterparty, storslåede fester og nu en sidste stund til et vigtigt farvel.

Nogle gange kan et særligt sted være det, der samler og det der giver minder, andre gange er det de mennesker, der sagde, gjorde eller var noget, andre gange en helt særlig oplevelse af tid, og helt andre gange er det stemninger, følelser og fornemmelser, som man bærer i sig for altid. Varmt og hjertenært.

Hartmut Rosa er en tysk sociolog og politolog, som arbejder med acceleration og fremmedgørelse i højhastighedssamfundet. Som en modvægt til netop dette bruger Rosa begrebet Resonans, som er hentet fra musikken og betyder forstærkning af svingninger eller samklang.

Resonans opstår, når verden påvirker os, og vi lader os bevæge i takt med de svingninger, vi møder i den. Resonans giver os liv, glæde og mening med tilværelsen, og den kan styrke vores følelse af at høre til i verden.

Vi kan opleve resonans i kærlighedslivet, i familielivet, i venskaber, gennem musik og kunst og alle mulige former for aktiviteter, i arbejdet og også i højskolelivet, vil jeg vove at påstå.

Rosa mener, at mennesket er eksistentielt karakteriseret ved trangen til resonans relationer, og at alle mennesker gør sig resonans erfaringer gennem livet. Hvad vil det sige? Jo, at vi oplever øjeblikke, hvor vores tråd til verden begynder at vibrere intensivt, hvor vores forhold til verden ånder. Vi mærker med Rosas ord, at vi bebor en syngende verden.

Hartmut Rosa kommer med en ret enkel målemetode for resonans:

"Hvis du vil måle resonans hos mennesker, så se på gnisten i deres øjne. Stråler de?"

Når jeg kigger mig omkring, så oplever jeg at jeres øjne stråler, og at de har strålet ofte gennem hele semestret. Og det gør mig glad og taknemmelig på nye måder.

I min tale til jer ved semestrets start, talte jeg bl.a. om broer og om hvordan den stabile og smukke bro, i særdeleshed kan noget, også hvis man laver billedet på, at det er til et andet eller til andre mennesker.

Jeg kom med et fromt ønske og håb, som jeg beskrev således:

Jeg håber at I vil være med til at bygge broer til hinanden, til os og til Egmont Højskolen. Jeg håber I vil være med til at gå over broen til det andet menneske. Jeg håber, at vi skal være brobyggere sammen, og også skiftes til at gå vejen til hinanden. At gå fra det første møde til kontakten, til forbundetheden, til samhørigheden og til samklangen. At gå fra et jeg til et dig, til et vi, til et os, hvor vi stadig beholder os selv, og måske i forbindelsen bliver klogere på hvem vi selv er, og hvem de andre er. Og hvad et menneskeliv er for en størrelse, og hvad vi stiller op med livet, vores eget og ikke mindst det liv vi lever sammen. Og undervejs får øje på, hvad vi kan løfte, lære og opleve – sammen.

Jeg vil gerne sige jer et stort og dybfølt tak for at mit ønske og håb i den grad er blevet opfyldt af jer. Den måde I har fået skabt en vibrerende tråd til hinanden, til os alle sammen, til højskolens værdier og til hele højskolelivet.

Vi har skabt samklangen. I alt, lige fra verdens bedste blomsterbutik, Festivallavej, i studieturene rundt i Danmark, Europa og verdenen.

På daglig basis, i den måde I er gået ind i undervisningen på, i samtalerne, på gangene, ved bordene, på værelser og på gå-, cykel- og løbeture. I weekendernes programmer, i diverse pop-up arrangementer, i oprydningsseancer efter fest og caféer, når der var brug for en ekstra hjælpende hånd til noget praktisk. Men først og fremmest i den daglige omsorg, det daglige nærvær, det daglige blik for hinanden, hånden på skulderen, krammet, smilet, grinet, blikket.

Vi har været sammen om det allermest livsbekræftende man kan forestille sig og samtidig det allersværeste, når et kært menneske siger alt for tidligt farvel. Det er hele livet i al sin mangfoldighed, der har været vibrerende udspændt imellem os.

Tusind tak.

På folkemødet i lørdags var jeg vært for en debat, der handlede om hvad vi kunne give videre til hinanden fra forskellige generationer, for at vi kunne trives bedst som mennesker. En livlig og lærerig debat eller snarere samtale mellem 3-4 forskellige generationer, en højskoleelev, en komiker, en psykolog, en politisk redaktør og panelets alderspræsident, Drude Dahlerup på 80 år. Drude er bl.a professor i statskundskab, men hun er også kvindeforsker, politiker og medstifter af rødstrømpebevægelsen i 1970 og i det hele taget et livsværk. Drudes tanker om, hvad hun gerne ville give videre til den unge generation, formulerede hun i slutningen af samtalen således:

Tro på, at I kan lave tingene om.

Det vil jeg gerne give videre til jer. Tro på, at I kan lave tingene om.

Ikke alene, men i fællesskab. På tværs af alder, livsvilkår og livsmuligheder. Nogle gange kan det jo synes som om den ældre generation rundt om i verden er ved at kaste det hele under bussen. Friheden, freden, humaniteten. Men vi må aldrig miste håbet og troen på, at det kan være anderledes.

Og vel kan vi ikke ændre det hele. Men vi kan, selv i det allermindeste, være med til at lave små handlinger, der kan føre til store forandringer.

Jeg håber også, at vil tro på, at I kan forankre. At forankre det der er værd at holde fast i og bevare. Det I ikke vil give køb på og som I definerer som vigtigt og værdifuldt.

Jeg håber også at I vil holde fast i at kunne lade jer forundre. At møde verden, som I har gjort det her med nysgerrighed og åbenhed og derudaf lade livet fylde med glæde og mening.

Efter dette semester tror jeg på, at I kan være forandringsparate og forankringsparate forundringspirater.

Efter dette semester, understøttet af oplevelsen på Folkemødet, hvor der var flere unge end nogensinde, hvor Kulturpiloterne tog scenen med storm, hvor hovedscenen var fyldt med mennesker med handicap, hvor de unge stemmer var de stærkeste og mest engagerede, er jeg fyldt med både tro og håb. I jer bor demokratiets fremtid.

Kære elever. Jeres semester er ved at være gået. Tak for tilliden. Tak for samtalerne. Tak for jeres nysgerrige optagethed. Tak for at I har åbnet jer for os og for hinanden. Tak for glæden. Tak for jeres skaberkraft. Tak for hjælpen. Tak for tårerne. Tak for grinene. Tak for livsmodet. Tak for at I har bygget broer. Tak for alle jeres livsfortællinger. Tak for undervisningen, arrangementer, oplevelser og

fester. Tak for hverdagen. Tak for at I har set muligheder i stedet for begrænsninger, og at I har overkommet næsten alt.

Tak for mangfoldighe den, myndigheden, værdigheden og solidariteten.

Vi indledte med at synge Søren Huss "Undertiden". For mere end halvtreds år siden skrev digteren Benny Andersen i digtet "Livet er smalt men højt disse to linjer:

*Målt på langs er livet kort
men lodret målt uendeligt*

Det fik Søren Huss til at skrive linjerne i Undertiden:

*Livet er kort målt i tid rundt om solen
men det så højt som din tanke kan nå
og så dybt som dit hjerte tør falde
ud'n at gå i stå.*

Jeg håber I vil blive ved med at lade jeres tanker være høje og ikke lade nogen begrænse jer i den frie tanke.

Jeg håber I vil blive ved med at åbne jeres hjerter for alt det gode menneskeliv, der ligger foran jer.

*Dagene har vinger
Jeg kan knapt nok følge med
om bag fjerne horisonter efter lykken og et kald
indtil den dag I gribes i det frie fald.*

I prinser, prinsesser og gode mennesker fra Egmont. I Egmonitter. Drag ud i verden og gør den til jeres. Påvirk den. Præg den. Skab den. Gør med den, hvad I vil – for jeg ved, I vil det gode.

Når jeg i uge 29 plumper i havet i Klitmøller med et surfboard, så vil jeg ikke bare bæres af vesterhavets bølger. Jeg vil primært ride på den bølge, som I har været med til at skabe.

Med disse ord vil jeg gerne ønske jer allesammen en dejlig sommer – og held og lykke med det, I hver især skal i gang med. Nogle her, andre andetsteds. Jeg er sikker på, at det kommer til at gå jer godt i jeres fremtidige færd, når I går ud af de brede, åbne døre. Husk at de for altid – også i fremtiden – er åbne for jer, der nu siger farvel.

Tak for ordet. Tak for i år!

SOMMER

Sommerfugle

– tale ved semesterstart efterår

Sange: 453 Du kom med alt det der var dig, 120 Har du visor, min ven

Kære allesammen

Et stort varmt velkommen skal lyde til jer alle sammen. Endelig er vi alle samlet under samme tag, som det næste halve år skal være her, hvor vi sammen føler os hjemme. Vi har glædet os rigtig meget til at se jer, både nye og kendte ansigter. En del af jer har været her i sidste semester, og nogle af jer også adskillige flere, men for de fleste af jer, er det måske ikke første gang I er her, men det er første gang, I flytter ind på Egmont. Jeg håber, I har fundet jer godt tilrette på det værelse, som det næste halve år, sammen med resten af skolen, bliver jeres hjem. I det liv, som vi skal leve med hinanden – sammen i fællesskab.

Jeg håber, I har haft en skøn sommer med masser af god tid og gode oplevelser. Jeg selv har haft det privilegium at feriere i Klitmøller med min familie og udover fiskeri, svampejagt, surferi og masser af god tid til mine kære, så har jeg også fået læst en bog, som på en måde trak mig hen imod det, der ligger foran os nu. Nemlig efterårssemesterets dragende højskoleliv

Bogen hedder "Inden året er omme" og handler om, at forfatteren og chefredaktøren på Zetland, Lea Korsgaard, på et år har sat sig for at se alle danske dagsommerfuglearter. Hun ved ikke noget om sommerfugle. Hun ved ikke hvorfor, hun vil se dem. Hun ved bare, at noget kalder på hende. Det er som et sug.

Jeg forestiller mig også, at der er noget, der har suget eller trukket i jer på jeres vej herhen. Måske ved I ikke helt hvorfor? Måske ved I ikke helt, hvad der venter jer? Men måske er der noget, der kalder på jer?

Jagten efter sommerfuglene fører Lea og læseren gennem landskaber, hun ikke anede eksisterede. Hun går på ældgammel havbund, i bakkedrag og bliver ledt til helt særlige og hemmelige steder i naturen af mennesker, der tilbyder hende deres hjælp.

Jagten fører også ind i bøgerne, filosofien og mytologiens verden, hvor sommerfuglen ofte er et symbol på genfødsel, transformation og livets mysterier og tilværelsens største spørgsmål: Hvorfor lever vi? Hvad lever vi for? Hvad er et menneskeliv for en størrelse, og hvad stiller vi op med det liv, vi lever – sammen.

Og i bogen og i Danmark er der 64 forskellige sommerfuglearter, som kræver vidt forskellige forhold – nogle af dem helt særlige omgivelser, men som alligevel kan rummes og findes i ét land. Men det kræver hensynsfuldhed, betænksomhed og opmærksomhed.

Det fik mig til at tænke på et højskoleliv og ikke mindst livet på Egmont Højskolen. Her er vi også mange forskellige slags. Vi er over 300 mennesker her hver eneste dag med 220 elever med vidt forskellige liv og livsvilkår med sig i bagagen, som har brug for forskellige ting for at kunne fungere, udvikle sig, lære og leve. Det kræver særlige rammer og forhold, som godt kan rummes. Ikke i det samme land som sommerfugle, men som mennesker på den samme højskole. Det kræver et ægte inkluderende miljø. Det kræver, at der er plads til mangfoldigheden. Det kræver, at man er åben for noget nyt og anderledes. Noget man ikke kender og ikke kan sige sig selv på forhånd.

Man kunne godt sige, at man tager på højskole for at erfare, opleve og støde på alt det, man ikke kan sige sig selv. Men som man måske og forhåbentlig kan sige og blive klogere på sammen. Hvis man altid tager afsæt i det, man kan sige sig selv, kan man næsten dristes til at sige, at man ikke udvider sin forståelse eller sin egen verden og sit verdensbillede. Nogle gange møder man selvfølgelig samklang ved at forstå tingene på nøjagtig samme måde som den anden.

Men andre gange bliver det først virkelig udvidet, når man støder på andre og det andet menneske, som ser tingene fra et andet perspektiv.

Når man støder på undervisning, fag og samværet, som opstår i fællesskab med andre. Med andres viden, indsigt og optagethed. Man inviterer andre og omverdenen indenfor og tager selv imod den gensidige invitation. Man inkluderer andre mennesker og deres tanker, kunnen og livskraft og bliver samtidig inkluderet i andre menneskers ditto.

Som det må og skal være. Her på Egmont men forhåbentlig også i det omkringliggende samfund.

Derfor er det så vigtigt, at I allesammen sidder her i salen i dag med lysten til at gå på højskolen og nysgerrigheden over, hvad livet på Eg-

mont Højskolen kan vise os og vil os – med åbenheden overfor alle andre mennesker omkring os. Det skal vi vise hinanden, og det skal vi vise samfundet omkring os.

Inkluderende, inviterende og insisterende på, at vi alle kan og skal være med. Og det gælder ikke kun i forhold til handicap og særlige udfordringer og forudsætninger men også i forhold til, om vi er jyder, sjællændere, fynboer, ukrainere, grønlændere, belgiere eller japanere. Hvem vi forelsker os i. Om vi tror eller ikke tror på Gud, konge eller fædreland. Om vi kommer fra ressourcestærke familier og baggrunde eller har måtte trode uretfærdigheder og svære omstændigheder i hele vores opvækst.

I skoleverden og i samfundet går inklusionsbegrebet ofte på, at man inkluderer mennesker med handicap, funktionsnedsættelser eller særlige behov. Jeg vil godt vende det lidt på hovedet og sige, at det på Egmont forholder sig nærmest omvendt. Skolens grundlægger Oluf Lauth var spastiker, eller havde cerebral parese – CP, som vi vil sige det idag, og var det første menneske i Danmark med en el-stol.

Skolen blev oprettet som en højskole og efterskole for vanføre, eller mennesker med handicap og funktionsnedsættelse, som vi vil sige det i dag, i 1956, samtidigt med, at man satte alle sejl ind for at gennemføre indføringen af velfærdssamfundet, og der var i starten kun elever med funktionsnedsættelse at finde på højskolen. Langsomt åbnede man op for at mennesker uden handicap kunne blive elever, så vi i dag kan sige, at alle os uden handicap nu også er inkluderet i et mangfoldigt og rummeligt fællesskab.

For et stykke tid siden genså jeg filmen "Dykkerklokken og sommerfuglen", som er den autentiske fortælling, som først blev skrevet som bog, om Jean-Dominique Bauby, en parisisk playboy, der som redaktør for modemagasinet "Elle", levede et luksuriøst liv med smukke kvinder og hurtige biler.

Et menneske, som på mange måder levede oven på tilværelsen, skøj-tende fra det ene til det andet, og måske svigtede familien, børn, kone og venner; et menneske hvor kun besøgene hos hans gamle far og den unge elskerinde var udtryk for, at han rent faktisk havde et dybereliggende følelsesliv.

I 1995 blev han ramt af en hjerneblødning. Efter tre uger i koma vågner han på et hospital i provinsbyen Berck, der ligger smukt ved Atlanterhavets kyst. Her tager filmen sin begyndelse. For Jean-Dominique vågner op til en helt forandret tilværelse: Han er lammet fra top til tå og har kun kontrol over venstre øjenlåg. Med det må han nu lære at

kommunikere med omverdenen, og med sit helt særlige system giver han sig i kast med at skrive den erindringsbog, som filmen bygger på.

For erindre det kan han. Hans minder og hans fantasi er som en sommerfugl, der kan flyve hvor som helst, den vil. Men selv føler han sig spærret inde, som i en dykkerklokke, ude af stand til at bevæge sig, men med sin hjerne intakt. Ikke for ingenting kaldes hans sygdom for "locked-in" syndrom, og han føler sig netop indespærret – men samtidig mere og mere fri.

Dette paradoks er filmens store gevinst, for instruktøren formår både at vise os en mand i afmagt, og en mand, som er befriet og kan skrive en bog og forestille sig alt, ligesom han kan minde alt det, han har oplevet. Denne spænding er til tider vanskelig at rumme, måske fordi den netop rummer noget sandt om livet i al sin banalitet: Nemlig at det kan være meget smukt og meget svært på en gang.

Men han gribes af sit liv. Af lysten til at leve. Af livets værd i al dets ubærlige lethed. Af skønheden i de menneskelige relationer. Af stranden og vandets brusen. Og livet er også for en stærkt handicappet mand stort og smukt. Hver dag har nok sin udfordring, men netop fordi hver dag rummer sin smerte, lærer det os også at se på livet i et større perspektiv.

Med tålmodige assistenters og menneskers hjælp får han skrevet en bog om sit liv og sin tilstand ved at blinke, når de når til det bogstav i alfabetet, han nu ønsker ned på papiret.

Blink for blink, bogstav for bogstav, bliver hans memoirer, tanker, følelser, håb og drømme langsomt til.

"Dykkerklokken og sommerfuglen" viser os muligheden for at få realiseret og virkeliggjort sin indre verden gennem andres vedholdende hjælp og forståelse. Forløsningen af sommerfuglen fra dykkerklokken eller fra pubben eller kokonen. Metamorfosen, forvandlingen, som for mig også altid har været et billede på livet og også gerne på højskolelivet. Jeg vil gerne se på Egmont som et sted for udklækningen af sommerfugle; som en sommerfugledal, hvor vi sammen giver hinanden vinger og skaber mulighederne for hinanden. Nedbryder pubbens begrænsninger. Som det hedder i Inger Christensens digt, sonetkransen "Sommerfugledalen":

*"De stiger op, planetens sommerfugle
som farvestøv fra jordens varme krop,
zinnober, okker, guld og fosforgule,
en sværm af kemisk grundstof løftet op."*

Eller i højskolesangen "Stenen slår smut", hvor det lyder således:

*Larven i trækrønen
spinder sig
ind i et silkevidt skjul
Hvem skulle tro den befinder sig
snart som en sommerfugl!
Hele livets natur
går fra mol imod dur
og over forstanden!*

Og heldigvis er der noget, der overgår forstanden, det vi ved, eller det vi kan sige os selv. Det er værdifuldt, at det er sådan.

Nogle af de værdier som Egmont Højskolen og vores snart 70 årige historie er funderet på er: Værdighed, Myndighed og Solidaritet.

Disse begreber lader sig ikke lige beskrive kortfattet eller entydigt, men jeg vil gerne komme med et bud, som jeg håber, at I har lyst til at gøre til genstand for samtaler og udfordre og udforske i løbet af foråret.

Værdigheden kan forstås både som et grundlæggende menneskeligt begreb og som det de gamle grækere med bl.a. Aristoteles kaldte en dyd – arete. Kigger man på det som en dyd, er det at optræde og handle værdigt i alle situationer og udstråle en fundamental menneskelighed, som kan virke både bevægende og inspirerende.

Som et grundlæggende menneskeligt begreb har det at gøre med, at ethvert menneske er et formål i sig selv. Mennesket kan ikke prissættes men har en indre iboende værdi – en værdighed – fordi det er lige præcis det menneske, det er.

Myndigheden har at gøre med magt, agt og kompetence. Eller hvis man kigger på det engelske ord for myndighed – empowerment – ikke bare magt, men også kraft. Livskraft. Det selvberoende menneske som kan eller bliver i stand til at bestemme over sit eget liv og at have ansvar for både eget og andres liv. Myndighed kan også være, når du er i stand til at sætte din selvforståelse og forståelse af omverden på spil i mødet med den anden eller de andre. Når du tør åbne dig for det uafgjorte, forstyrrende og fordrende i fortroligheden.

Solidaritet er at stræbe efter, at alle mennesker har de samme muligheder. Det solidariske menneske er villigt til at bidrage, således at andre får de muligheder, han eller hun selv tager som en selvfølge. Solidaritet kunne betyde: At stå ved siden af. Eller at besidde evnen til

at stå ved siden af. Og solidariteten er gensidig: At stille sig ved siden af den, der har brug for hjælp og se sagen fra hans eller hendes side – og vice versa, at man modsat også evner at se sagen fra den hjælpendes side. Vi har med hinanden at gøre. Vi er gensidigt afhængige af hinanden. Vi tager vare på hinanden.

Og værdierne og begreberne kan jo ikke nøjes med at være ord. Vi må udleve dem og bære dem uden på tøjet. Og vi må udleve dem i et forpligtende fællesskab.

Et fællesskab, hvor vi insisterer på at se mulighederne i stedet for begrænsningerne. Hvor mennesker med vidt forskellige livsvilkår og livssituationer kan mødes, lære og udveksle erfaringer, viden, drømme, ønsker og håb for fremtiden – og udleve det i samspillet, mens vi holder god højskole

Vi vil stå på hænder for jer, vi vil udfordre jer. Vi vil sætte jer fri og vi vil kræve noget af jer. Vi vil give jer svar og stille jer spørgsmål og lede efter svarene sammen. Vi vil give jer ansvar og tage det sammen med jer. Vi vil skabe et sted, hvor I føler jer hjemme sammen med os. Vi vil insistere på, at I skal være med til at skabe livet på Egmont og holde bragende god højskole, hvor man tager sig af hinanden, tager om hinanden, tager hinanden seriøst, tager sig selv uhøjtideligt, tager afsted fra og kommer hjem til, tager del i, ja i det hele taget tager livet og højskolelivet på sig.

Slutteligt skal I vide, at vi glæder os meget til i år. Vi glæder os til undervisningen. Vi glæder os til samtalerne. Vi glæder os til at skabe sammen med jer. Vi glæder os til fagene. Vi glæder os til at få en fælles hverdag sammen. Vi glæder os til at være nysgerrige og at forundres sammen med jer. Vi glæder os til, at vi skal græde af grin.

Vi glæder os til, at I vil udnytte skolens muligheder, og til at I vil udfolde og udfordre jeres eget og hinandens liv og de sociale sammenhænge. Vi glæder os til at lære jer – og jeres liv at kende. Vi glæder os til at holde rigtig god højskole sammen med jer. At holde om, at holde ved, at holde ud, at holde af, at holde sammen.

Vi glæder os.

Velkommen til værdigheden, myndigheden og solidariteten.

Velkommen til den inkluderende mangfoldighed, til mulighederne og til de brede, åbne døre på Egmont Højskolen.

Velkommen! Tak for ordet

En ny æra for tilgængelig ferie

– Hou Søsportcenters visionære udviklingsrejse

Af Eva Carlslund

I Hou Søsportcenter har vi i snart tre årtier arbejdet målrettet på at kunne tilbyde ferier, hvor alle – uanset fysiske forudsætninger – kan være med. Nu står vi på tærsklen til en omfattende transformation af både feriehusene, udearealer og strandmiljø. En udvikling, der ikke blot opgraderer faciliteterne, men som redefinerer, hvad et moderne, inkluderende feriested kan være.

Projektet er opdelt i tre etaper:

Etape 1: Feriehuse med unikke og universelle rammer

Udgangspunktet for arbejdet er vores gæster. Vi har lyttet til deres ønsker og forventninger og omsat dem til en række gennemtænkte løsninger, der gør feriehusene moderne og hjemlige og som altid tilgængelige for alle – uden at gå på kompromis med æstetik eller atmosfære. De nye feriehusene får "usynlige" adgangsforhold og diskrete hjælpemidler, som integreres i helheden og sikrer, at alle føler sig velkomne.

Med afsæt i naturens formsprog skabes rum, der indfanger områdets ro, lys og skygge. Feriehusene bliver ramme for både fællesskab og fordybelse – steder, hvor man kan søge læ, finde nærvær og genfinde energien. Transformationen er samtidig en investering i fremtidens ferieturisme: 11 huse gennemgår en gennemgribende modernisering med et budget på 1 mio. kr. pr. hus. Vi har i foråret 2025 transformeret hus A, som er blevet et testhus både i forhold til afprøvning og evaluering af de nye løsninger men også i forhold til fondsansøgnings til transformation af yderligere 10 huse.

Målet er klart: Hou Søsportcenter skal være et sted, man har lyst til at vende tilbage til – igen og igen.

Etape 2: Strandstedet – Når naturens kræfter bliver allemandseje

I næste etape bliver synergien mellem skov, strand og hav løftet til et helt nyt niveau. Vores ambition er, at alle – også personer med fysiske handicap – skal kunne lege, bade, sanse og opholde sig ved vandet året rundt.

Hjertet i denne etape er en organisk udformet rampe, der forbinder området ved feriehusene med strandzonen. Den slynger sig helt ud til havet. Rampen giver gæster mulighed for at komme helt tæt på havet og sandet – uden barrierer. Her kan alle bygge sandslotte, mærke vinden og opleve havets skiftende temperament.

Strandstedet bliver ikke blot en fysisk forbindelse, men et symbol på vores grundlæggende filosofi: Naturen tilhører alle.

Etape 3: Refleksionsstedet – Et rum til ro, indsigt og bevægelse

Refleksionsstedet bliver et nyt opholdsrum, hvor naturen danner rammen om ro, nærvær og blid bevægelse gennem aktiviteter som yoga, meditation og tai-chi, hvor alle kan deltage.

Først møder man de lyse lokaler med glasfacader, der skaber et transparent rum til undervisning, formidling og fællesskab – i tæt forbindelse med træerne og havet.

Herfra bevæger man sig videre ad en rampe op på taget af bygningen gennem frugtbuske og trækrone, der kan duftes, mærkes og opleves i flere højder. Øverst ligger et overdækket sted til stille aktiviteter og udsigt over havet.

Strandstedet

Refleksionsstedet

Den nye stue

Den nye indgang

Den nye terrasse

Det nye badeværelse

Egmont Bevægelsespark

Den 19. august kunne vi endelig stikke spaden i jorden for første gang i forhold til tilblivelsen af vores mangeårige drøm: Egmont Bevægelsespark. En skøn dag fyldt med elever, medarbejdere, håndværkere, rådgivere, fondsrepræsentanter, lokale og ikke mindst borgmesteren og højskoleelev Viktor Knudsen, som førte spade og rendegraver, som de første inden hele forsamlingen gravede med. I processen har vi arbejdet tæt sammen med Videnscenter om Handicap omkring vidensdelingen, der er et vigtigt spor i forhold til at danne inspiration for fremtidens udendørs bevægelses- og aktivitetsområder. På de næste sider kan I læse artikel og de første indledende anbefalinger om processen til folk, der ønsker at etablere bevægelsesområde for alle samt et par taler fra dagen.

Et spadestik for genuin inklusion

– tale ved første spadestik Egmont Bevægelsespark

Af Søren Møllgaard Kristensen

Kære allesammen

Rigtig hjertelig velkommen til første spadestik på Egmont Bevægelsespark. En dag vi virkelig har set frem til, og som er en milepæl i ambitionen om at lave et universelt designet samfund med ligeværdig adgang for alle. Derfor er vi meget glade for, at I alle er kommet og er med til at danne en ring og slå kreds om netop denne begivenhed. Vi skal starte med at synge nr. 215 i højskolesangbogen: Hvor du sætter din fod.

En sang om at have drømme, om at sætte sig spor, hvor man sætter sin fod, om at hænge sammen med andre i stærke forpligtende fællesskaber, om glæden ved at bevæge sig og at lade sig bevæge, om at kæmpe for at opbygge noget sammen med og til glæde for andre og

om, at vi som mennesker er skabt i et stykke, der ikke går op. Men at det er vigtigt, at vi alle er her, og at det, vi giver til hinanden, vender tilbage mangedoblet. Altså en sang som indfanger meget af det, som begivenheden i dag også handler om.

På Egmont Højskolen har vi igennem en årrække haft en drøm om at skabe et nyt bevægelses- og aktivitetsområde, der kan tilgodese og rumme mange former for samvær og bevægelse i alt lige fra idræt, spil, parasport og leg i det fri; til gåture, naturoplevelser, samtaler, forsamlinger og kulturelle begivenheder. Et alsidigt, udendørs rum og område, hvor man kan bevæge sig, deltage i et aktivt liv, og hvor man kan lade sig bevæge sammen med andre på tværs af forskellige funktionsniveauer, aldre, livsvilkår, samt sociale og kulturelle skel

i stærke fællesskaber. Et bevægelses- og aktivitetsområde, som med sit universelle design og med sit fokus på tilgængelighed ikke finder sit lige andre steder i hele Danmark, men som forhåbentlig i fremtiden kan danne inspiration for lignende projekter og tilgange til at lave udendørs bevægelses- og samlingsrum.

De tilbagemeldinger vi nogle gange får fra både vores elever og kursister både før og efter endt højskoleophold er, at det i samfundslivet godt kan opleves opdelt og ekskluderende, som om at der går nogle usynlige linjer imellem at have et handicap og ikke at have et. Som om vi lever i siloer adskilt fra hinanden og ikke møder hinanden naturligt på tværs af funktionsniveau. Samme tilbagemeldinger kan vi få fra handicaporganisationer og samarbejdspartnere.

Derfor vil vi lave et sted, et rum, et aktivitetsområde, en bevægelsespark, hvor de siloer, som ellers kan opleves i samfundet, nedbrydes. Vi vil lave et sted for genuin inklusion. Et sted, hvor man får muligheden for at deltage og bidrage med det, man har med sig af både potentialer og udfordringer på tværs af funktionsniveau. Hvor vi fokuserer på mulighederne i stedet for begrænsningerne og barriererne. Et sted, hvor vi som samfund kommer tættere på at komme i mål med den tværgående agenda, der ligger i Verdensmålene, som hedder: "Leave No One Behind". Efterlad ingen tilbage på perronen. Få alle med.

I vores projektfase med workshops for både elever, kursister, medarbejdere, lokalbefolkning, foreninger, skoler, handicaporganisationer, arkitekter og ressourcepersoner indenfor det udendørs bevægelsesområde, er der kommet klarhed over, at der ikke findes nok udendørs faciliteter, hvor alle kan være med. Som en af deltagerne sagde, så oplever man ofte som kørestolsbruger at blive degraderet til "kaffedrikkende taskeholder", mens familie, venner og andre kan være aktive sammen. Det kan vi ikke være bekendt.

Derfor er det så vigtigt, at vi efter flere års arbejde og samarbejde nu står her og siger: Sæt i gang!

Det har vi på ingen mulig måde kunnet løfte alene i forhold til viden, perspektiver og ikke mindst økonomi. Derfor er i dag også en kær-

kommen anledning til at sige en stor tak til alle de implicerede i hele udviklingsdelen af projektet. Og ikke mindst en stor, varm og dybfølt tak til de fonde, der har gjort det økonomisk og praktisk muligt, at realisere projektet:

Nordea-fonden, Lokale og Anlægsfonden, Vanførefonden, Bevida Fonden & Legater, Sigrid og Ove F. Olsens Fond samt Odder Kommune.

Af hjertet tak til alle.

Jeg vil også gerne sige stor tak til samarbejdet under projekteringsfasen med alle 1 gode folk fra LYTT Architecture flankeret af Viggo Madsen og Ardess. Og til vores egne rådgiver Jesper Meldgaard, fra Søren Jensen, og Lars Seerup, fra Seerup Ark.

Vi glæder os til samarbejdet med Dalgas som er hovedentreprenør. Det tegner virkelig godt og vi glæder os også til samarbejdet med underleverandørerne fra bl.a. Hou Anlæg og Entreprenørfirma, Bytømreren og VS Automatic.

Området, som i dag undergår første spadestik, kommer til at bestå af alle mulige elementer:

Udsigtsspiralen, kælkebakken, halfpipen, åndehullet, pumtracken, multibanerne, lysningen, græsfælleden, pavillonen, himmelspejlet, den urbane flade, højen, gårdhaven og ikke mindst den dynamiske sti.

I udviklingen og projekteringen af området har vi rejst land og rige rundt, får jeg lyst til at sige, og med os på vores vej har vi bl.a. haft Sandra og Victor, som er elever lige nu. De har været med til at undersøge overflader, hældninger, stigninger og alt muligt andet, for når man arbejder med universelt design og tilgængelighed for bl.a. kørestole, er det vigtigt, at de også er med i afprøvningen.

Derfor vil jeg gerne give ordet til Victor Knudsen, som efterfølgende sammen med borgmester Lone Jakobi vil lave de første stik med spaden, inden vi inviterer alle andre til at grave med.

Tusind tak for at I alle er her i dag og tag godt imod Victor.

Tak for ordet.

Vi vil vise jer

– tale ved første spadestik Egmont Bevægelsespark

Af Viktor Knudsen, Højskoleelev

Tak for at jeg må få ordet.

Det er mig en ære at have en lille finger med i dejen omkring netop denne bevægelsespark.

Da jeg var dreng, synes jeg, at det var uretfærdighed, at jeg havde fået funktionsnedsættelsen CP. Hver gang der var nogle, som sagde til mig, at der var noget, jeg ikke kunne, så blev jeg rigtig gal og sur, og det gav mig en stor motivation for at vise, at jeg godt kunne.

Jeg tror på, at universelt design, innovation og ny teknologi kan være med til at løse nogle af de problematikker, der er på handicapområdet. og for os med funktionsnedsættelser.

Det er sådan i dag, at man som ungt menneske med handicap må kæmpe for sine rettigheder. Oftest på nogle af de afgørende livsområder, hvor økonomien desværre kommer før faglighed, bl.a. i forhold til tilgængelighed.

Derfor vil jeg gerne sige til jer, som kan gå, og som ikke har behov for en kørestol. De ting, I ikke tænker over, som f.eks. at gå en tur på gaden. Det kan vi ikke, hvis ikke det er ordentligt lavet til kørestol, og der er desværre for mange steder, hvor det ikke er helt venligt for os.

I 2009 blev handicapkonventionen underskrevet, som ikke blot er en hensigt, men retsligt en konvention, der skal sikre lige og frie muligheder for mennesker med funktionsnedsættelser i Danmark og alle andre lande, der har ratificeret.

I 2024 dumpede man Danmark på det skammeligste i Geneve. Men vi vil vise jer, og Egmont Højskolen vil vise jer: Der er behov for at tænke nyt – og jeg tænker at Egmont Bevægelsespark bliver et godt eksempel på, at vi med funktionsnedsættelser godt kan. At Egmont Højskolen og alle de mennesker, der er her, kan.

Jeg har selv prøvet at være med i almene idrætsfællesskaber, og det har ikke været nemt. Senere i mit liv har jeg været med i para-sports fællesskaber, og det var en bedre oplevelse rent sportsligt, men fællesskabsdelen ift. inklusionen haltede efter, fordi der bl.a ikke er lige så mange atleter, og fordi jeg ikke kunne dyrke sport med min venner uden funktionsnedsættelse.

Derfor er jeg rigtig glad for netop denne bevægelsespark, da det kan være et skridt i en mere inkluderende retning. Hvor mennesker med og uden funktionsvariationer kan bevæge sig og få øjne op for forskellige bevægelsesformer – sammen.

UNIVERSELT DESIGN UNDER ÅBEN HIMMEL

6 ANBEFALINGER TIL ANDRE, SOM ØNSKER AT ETABLERE
UDENDØRS BEVÆGELSESMRÅDER FOR ALLE

**Elev på
Egmont Højskolen**

>>> Om drømmen <<<

Jeg er træt af at skulle tænke over, om jeg overhovedet kan være med. Det kræver energi og jeg er nødt til at energiforvalte. Jeg håber, at bevægelsesparken bliver et sted, hvor man slet ikke behøver tænke på, om man overhovedet kan komme ind på banen.

**Julie Kaalby Bjerre,
arkitekt og partner i LYTT**

>>> Om ligeværdigt design <<<

For os er et ligeværdigt design i nogen sammenhænge at have et særlig fokus på en bestemt målgruppe, fremfor at have et fokus på at gøre det lige godt for alle (hvilket er man-træet i universelt design). Når vi arbejder målrettet på at skabe et godt projekt for kørestolsbrugere er det ikke en nedprioritering af andre mulige brugere, men en måde at løfte denne brugergruppes udfoldelsesmuligheder op på et niveau hvor det pludselig er federe at være kørestolsbruger end gående.

Den prioritering kan godt være nødvendig for at skabe en situation hvor brugergruppen reelt oplever lige muligheder for udfoldelse.

**Flemming Overgaard,
arkitekt og partner i Keingart**

>>> Om brugerinddragelse <<<

Hvis vi vil bringe brugernes viden i spil og ikke bare sidde og tale om abstrakte forestillinger, så er vi nødt til at præsentere noget, der er relativt konkret. Det bringer den der tavse viden frem. Folk kan reagere på det og forholde sig til det. Nogle har måske også nogle kropslige erfaringer med ting, hvor man, når man ser et billede, bedre kan leve sig ind i: hvordan ville min krop have det i det her rum?

**Birgitte Carlsen, udviklings-
konsulent i Lokale- og anlægsfonden**

>>> Om brugerinddragelse <<<

I virkeligheden er noget af det allervigtigste, at man virkelig sørger for at hive brugere ind i mange forskellige stadier og ikke kun når man starter det hele op. Det er rart at vide, hvad de efterspørger fra starten, men efterhånden som tingene udvikler sig, bliver man også nødt til at have brugere med hele tiden for at kunne rette til og løbende afstemme forventninger. Ellers ender vi ud med løsninger, som vil være utilfredsstillende for mange alligevel, fordi der sker mange justeringer i en lang designproces.

Anbefalingerne er udarbejdet på baggrund af Egmont Højskolens arbejde med det udendørs aktivitets og bevægelsesområde, Egmont Bevægelsespark. Rapport og anbefalinger vil være relevant for jer som kommune, bygherre, forening m.fl. både når der skal træffes beslutninger om udformningen af en ny udendørs bevægelsesfacilitet, og når et projekt skal realiseres.

ANBEFALINGER

1

Tænk universelt fra start

Forskellighed er et grundvilkår. Skab løsninger, der kan bruges af flest mulige uden særskilte tilpasninger.

2

Involver brugerne gennem hele forløbet

Inddrag målgruppen bredt og kontinuerligt for at skabe løsninger, der er meningsfulde og relevante for flest mulige.

3

Indtænk forskellige deltagelsesformer

Skab muligheder for, at brugere kan engagere sig på deres egne præmisser – fra perifer til fuld deltagelse.

4

Inddrag forskellige fagligheder

Ingen kan vide alt. Saml ekspertise på tværs og skab løsninger, der er robuste, brugervenlige og bæredygtige.

5

Afprøv løsninger i praksis

Afprøv løsninger, materialer og prototyper sammen med brugerne for at sikre, at jeres ideer fungerer i praksis.

6

Vær tålmodige

Giv processen tid. Afprøv og juster løbende, inddrag brugere og aktører, og lad idéer modne, så I skaber ejerskab og udvikler løsninger, der fungerer godt og holder i længden.

Det handler om menneskesyn

Interview med forstander Søren Møllgaard Kristensen om etableringen af Egmont Bevægelsespark

Af Charlotte Birch-Jessen, Videnscenter om handicap

På Egmont Højskolen leves inklusion i hverdagen. Her mødes unge med og uden handicap på lige fod, og alle deltager og bidrager. Skolen har en klar ambition: at forandre verden til det bedre og skabe et samfund, hvor alle kan bidrage og deltage.

Egmont Højskolen er i øjeblikket ved at anlægge et banebrydende universelt designet aktivitetsområde, Egmont Bevægelsespark, som forhåbentlig kan inspirere langt ud over skolens mure.

Med åbningen af bevægelsesparken i 2026 kan skolens elever og besøgende på tværs af funktionsniveauer bevæge sig – og lade sig bevæge – i et smukt udendørs haveanlæg, hvor bevægelse, fællesskab og biodiversitet går hånd i hånd.

Egmont Højskolen – et fællesskab på tværs af forskelle

Egmont Højskolen er en almen folkehøjskole, men med et særligt ansvar for mennesker med handicap. Netop samspillet mellem elever med vidt forskellige livsvilkår og funktionsniveauer er kernen i skolens virke.

"Vi tror på, at det mangfoldige møde giver både viden og indsigt – og erfaringer med, at alle kan træde ind i samfundslivet, uddannelseslivet og det kulturelle liv med de ting, man nu har med sig. For os er det afgørende at betone, at vi både er en almen højskole og samtidig har et særligt ansvar overfor mennesker med handicap. Det er afsættet for det, man kan kalde ægte inklusion," fortæller forstander Søren Møllgaard Kristensen.

"Vi er ikke en specialske, men en almen folkehøjskole. Hos os kan det almene rumme det særlige, og det særlige kan rumme det almene. Det er i virkeligheden forløberen for ægte inklusion. Nogle gange bliver inklusion et ord på papiret, som vi ikke helt lykkes med i praksis – men her oplever vi, at det faktisk kan lade sig gøre. Når man laver

noget, der er genuint inkluderende i hele sit udtryk, så bliver det den egentlige motor," siger han.

Han peger på, at alle mennesker befinder sig et sted i spektret mellem fuld og begrænset funktionsevne – nogle permanent, andre i perioder af livet. "Derfor giver det mening at tale om funktionsvariationer i stedet for at placere mennesker i faste kategorier. På den måde kan vi arbejde med universelt design – altså at skabe en verden, som er indrettet til alle."

Skolen hviler på tre værdier: myndighed, værdighed og solidaritet.

"Værdighed handler om, at alle mennesker har en værdi i sig selv. Vi skal ikke prissætte mennesker, men møde hinanden ligeværdigt og agere værdigt – både i relationen til andre og til os selv. Myndighed handler om at styrke det selvberørende menneske, så den enkelte kan træffe beslutninger i eget liv – også selvom det kræver tid og støtte. Og solidaritet handler om at stå ved siden af hinanden, nogle gange som den, der hjælper, andre gange som den, der modtager hjælp. Det skal ske uden, at der opstår en taknemmelighedsgæld, men med respekt og empati."

De tre værdier udspiller sig tydeligt i skolens hverdag. "Hos os er der en evig insisteren på, at alle deltager og bidrager. Selv hvis man har en omfattende funktionsnedsættelse, har man stadig en rolle i fællesskabet. Det kan være at tage del i en køkkentjans eller at være med til at træffe beslutninger om, hvilke fag man vil have, eller hvordan man ønsker at blive hjulpet. Det vigtigste er at se den enkelte menneske i øjnene og insistere på, at det er udgangspunktet for samtalen," forklarer Søren.

På de lange kurser har skolen omkring 215-220 elever. Af dem har cirka 85-90 et handicap, mens 130 ikke har. Omkring 50 elever har behov for hjælp i udvidet form, og her er medstuderende uden handicap tilknyttet som hjælpere i et team omkring den enkelte. "Det er

helt afgørende for, at mennesker med svære funktionsnedsættelser kan tage del i noget så vigtigt som en højskoleoplevelse. De bliver en del af ungdomslivet, af en dannelsesinstitution og en demokratisk dannelsesproces. Det er en grundlæggende kulturel oplevelse – et møde, som er vigtigt for både individet og samfundet," siger Søren.

Han peger også på højskolernes særlige rolle i Danmark: "Højskolerne arbejder med livsoplysning, folkelig oplysning og demokratisk dannelse. De stiller spørgsmålene: Hvad er et menneskeliv for en størrelse? Hvordan lever vi sammen? Hvordan får vi alle inkluderet i beslutningsprocesserne? Det er store spørgsmål, men netop derfor er højskolen et umisteligt element i vores kultur."

En skole med omsorg og store ambitioner

Søren henter sin drivkraft som forstander for Egmont Højskolen både fra skolens hverdag og i de langsigtede ambitioner.

"Der er ingen tvivl om, at det, der driver mig, først og fremmest er den daglige glæde over at være et sted, hvor der er fyldt med omsorg og blik for hinanden. Man mærker hele tiden en inderlig insisteren på at se hinanden og få alle med. Det er den daglige motor i livet på højskolen," fortæller han.

Ud over glæden ved hverdagen peger han på en større mission: "Vi skal skabe ringe i vandet, så vi bevæger os væk fra et samfund opdelt i siloer. I stedet for at stigmatisere skal vi nærme os hinanden og få en dybere forståelse for, hvem vi er som mennesker. Vores liv kan se vidt forskellige ud, men vi har alle ret til – og mulighed for – at være deltagende og bidragende i samfundslivet."

Den ambition kommer til udtryk i alt, hvad højskolen gør – fra undervisningen til de fysiske rammer. "Det handler om, hvordan vi tilrettelægger fag, underviser, laver specialundervisning og små tilpasninger. Men også om, hvordan vi indretter bygninger, fra undervisningslokaler til værksteder, træningsfaciliteter mv. Motoren skal afspejle sig i alt, hvad vi gør – og forhåbentlig være til inspiration mange andre steder."

For Søren handler det i sidste ende om at skabe forandring: "Når man har været i kontakt med os – som elev, gæst eller samarbejdspartner – skal man gerne tage herfra en lille smule forandret. Man skal have lyst til at gøre noget lidt anderledes eller med blikket for at sige: 'Vi kan faktisk godt. Vi kan gøre det lidt bedre.'"

Universelt design som levet værdi

Egmont Højskolen kunne i 2012 slå dørene op til svømmehallen Vandhalla. Vandhalla bygger på principperne om universelt design, så den er tilgængelig og brugbar for alle – uanset alder eller fysiske forudsætninger.

Op nu får Vandhalla en udendørs pendant. I august 2025 tog skolen nemlig det første spadestik til en stor udendørs bevægelsespark lige overfor svømmehallen. Med sine 30.000 m² bliver Egmont Bevægelsespark den første universelt designede udendørs bevægelses- og aktivitetsområde i Danmark. Måske endda internationalt.

Universelt design handler for Søren om meget mere end ramper og adgangsforhold. Det hænger tæt sammen med højskolens værdigrundlag.

"Når vi taler om universelt design, handler det både om de fysiske omgivelser og om de sociale og mellemmenneskelige rammer. Det handler om lige adgang for alle – også økonomisk og med fokus på bæredygtighed, ikke mindst den sociale bæredygtighed. Man kan se universelt design i bygningerne, men man kan også mærke det: Føler jeg mig inviteret ind i fællesskabet? Er der plads til mig, som jeg er – også læringsmæssigt? Det er det, der gør universelt design levende og meningsfuldt."

Han understreger, at værdierne ikke blot er ord på papir: "Universelt design afspejler vores værdigrundlag. Det er noget, vi bærer uden på tøjet hver dag. Vi har ikke løsningen på alt, men vi bevæger os hele tiden et skridt videre og spørger: Kan vi gøre det endnu bedre?"

Med Egmont Bevægelsespark tager højskolen et nyt skridt. "Vi har allerede arbejdet med at gøre træningsrum og svømmehal fuldt tilgængelige. Nu flytter vi de erfaringer ud i naturen og skaber udendørs faciliteter, hvor mennesker kan mødes om bevægelse og fælles oplevelser. Det handler om at forbinde natur, krop og fællesskab – og invitere alle med," fortæller Søren.

Ingen passive taskeholdere her, tak

Afsættet for Egmont Bevægelsespark var ønsket om at skabe et sted, hvor alle kan deltage på lige fod – uanset funktionsniveau. Som Søren forklarer:

"Vi ville skabe et område, hvor mennesker med og uden handicap kan være aktive sammen. Hvor man både kan bevæge sig – og lade sig bevæge. Det handler ikke kun om at bruge kroppen, men også om at blive rørt og have meningsfulde oplevelser sammen."

Netop derfor var det afgørende, at parken ikke endte som et sted, hvor nogle kunne være med, mens andre måtte nøjes med at kigge på. "Der er ikke nogen mennesker, der skal reduceres til at være en kaffedrikkende taskeholder," siger Søren. "Det giver ikke mening at kunne komme med det meste af vejen, men så blive efterladt på sidelinjen, mens familie og venner har det sjovt. Alle skal kunne være med i aktiviteten på et eller andet niveau."

For Søren handler det ikke om, at alle skal præstere det samme, men om at skabe rammer, hvor man kan bidrage og være til stede på egne vilkår. "Det kan godt være, at man skal lade sig bevæge af en anden – ved at blive skubbet i kørestol eller have en hånd at holde i, hvis man er svagtseende – men man er stadigvæk med på banen. Man skal være en del af aktiviteten, i stedet for at være henvist til en passiv tilskuertilværelse."

Naturligt forbundne

Efter en arkitektkonkurrence var det forslaget *Naturligt forbundne* udarbejdet af arkitekt- og landskabstegnestuen LYTT, der løb med sejren. Netop titlen rummer hele kernen i projektet. Den peger både på sammenhængen mellem mennesker og natur og på det grundlæggende menneskelige fællesskab, som universelt design kan skabe.

"Vi er som mennesker naturligt forbundne på tværs af funktionsvariationer, generationer og livsforudsætninger," siger han og peger på, at parken skal gøre dette synligt og mærkbart. "Når vi bevæger os herude, har vi noget med hinanden at gøre. Vi tager vare på hinanden og gør noget for og med hinanden."

Et af de centrale principper i arbejdet med Egmont Bevægelsespark var, som Søren formulerer det, at tænke "*hjul før ben*". Pointen er enkel: Hvis man tager udgangspunkt i de behov, som mennesker i kørestol har, så kan gående som regel også være med – men ikke

nødvendigvis omvendt. At vende perspektivet på den måde var styrende gennem hele designprocessen.

Et andet vigtigt princip var muligheden for at *graduere udfordringerne*. Tilgængelighed bliver let reduceret til snak om ramper, hældningsgrader og niveaufri adgang. Det er nødvendige hensyn, men de kan også gøre oplevelsen en smule flad. "Vi har alle sammen brug for den dér "rutsjebanefornemmelse i maven" – følelsen af fart, kildren og måske endda et lille sug i kroppen".

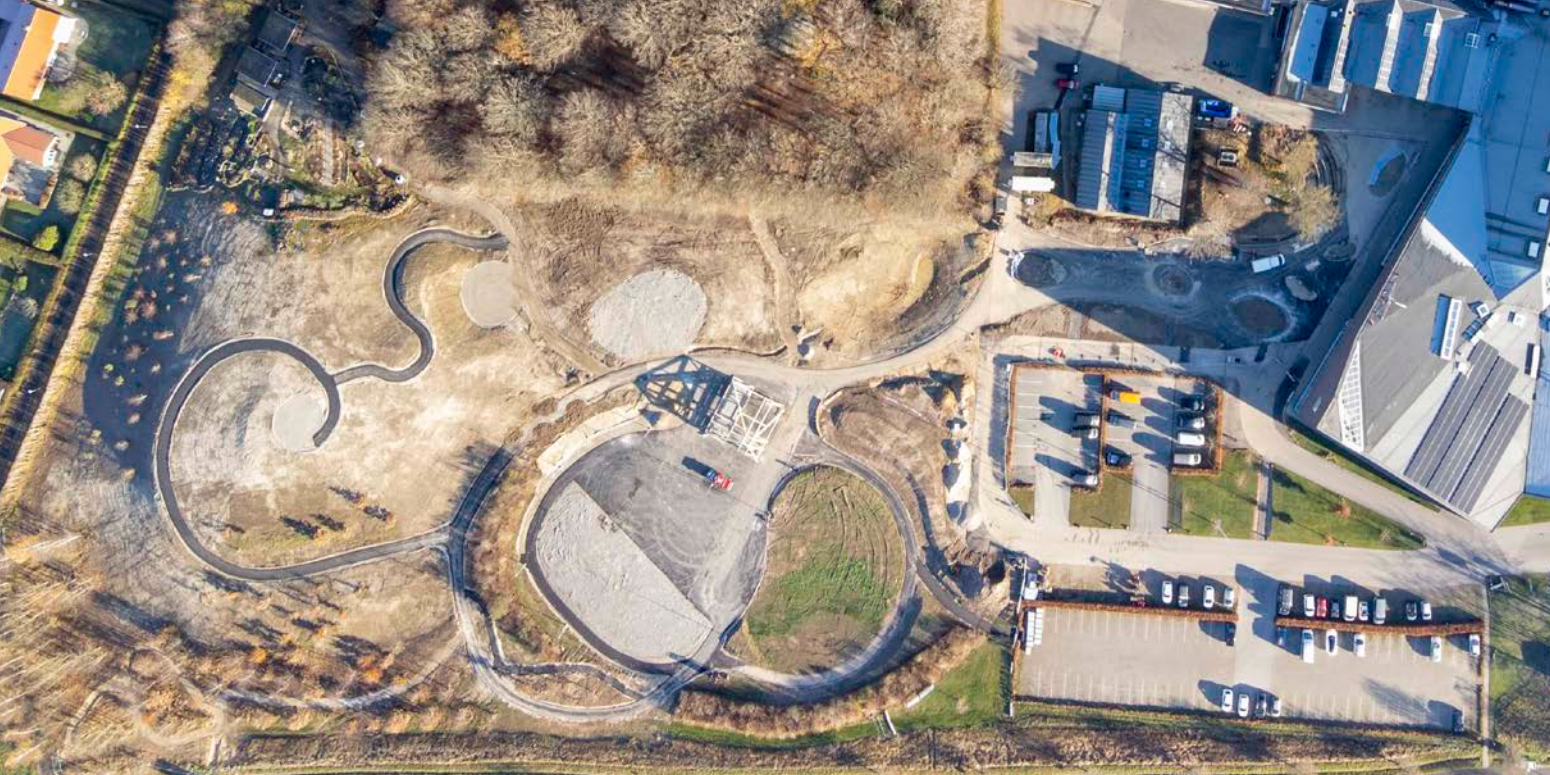
Derfor er der i bevægelsesparken bevidst designet steder, hvor man kan opsøge den oplevelse, hvis man har lyst. Ingen bliver tvunget til at prøve, men pointen er, at man ikke reduceres til passiv tilskuer, men kan vælge at være aktiv på egne præmisser.

En ny standard for aktive udeområder

Forstander Søren Møllgaard Kristensen håber, at vi med Egmont Bevægelsespark nærmer os en ny standard for, hvordan udeområder kan designes så alle kan være med – uden særløsninger og uden at det behøver at være kedeligt. Søren drømmer, at parken bliver et forbillede for andre institutioner, byrum og udearealer både i Danmark og i resten af verden.

"Mit håb er, at når folk træder ind i parken, kan de mærke, at alle kan være med – og at de tager den oplevelse med sig videre og siger: 'Det kan vi godt gøre bedre derhjemme også. På den høje klinge kan man sige, at det ikke blot er en fysisk park, men et levende eksempel på, hvordan inkluderende design kan skabe fællesskab, glæde og oplevelser for alle. Det er en invitation til at tænke nyt, bryde barrierer og lade ingen stå udenfor – en vision om en verden, hvor alle har plads og mulighed for at deltage".

Egmont Bevægelsespark kan efter planen byde velkommen udenfor i sommeren 2026.

LandART

Af Ann Jeppesen

Kunst i naturen – **LandART** er en etableret kunstform, der opstod i USA i 1960'erne, for at være en protest mod og et opgør med den etablerede kunst på museer og gallerier.

LandART kunstnere forholder sig til landskabets rum, og skaber i samspil med natur og naturens materialer, et værk som kan være en kunstinstitution eller skulptur. Arbejdet er bygget på et udvalgt sted med de tilgængelige materialer på stedet, som i dette tilfælde i Egmont højskolen's park.

Installationen eller skulpturen kan have alle former, farver og størrelser.

Naturen bestemmer holdbarheden og henfaldet. Dette er en vigtig del af konceptet for de fleste kunstnere, og det er også vores filosofi! Hilsen **LandART** modul, Egmont højskolen

Egmont rundt

– et fællesskab i bevægelse

Af Tine Schmidt

Den 26. september summede Egmont Højskolen af energi, solskin og sammenhold, da hele 200 deltagere stillede til start ved "Egmont Rundt". I strålende høj sol begav elever, lærere og venner af huset sig ud på den én kilometer lange rute, som i løbet af dagen blev tilbagelagt igen og igen med stor entusiasme.

Det samlede resultat taler for sig selv: **2830 kilometer** blev løbet, gået eller kørt – og hele **161 elever gennemførte 10 kilometer eller mere**. Stemningen var høj fra start til slut, og ruten var fyldt med klapsalver, musik og masser af opmuntrende tilråb.

Årets løb havde et særligt formål; Eleverne havde i ugerne op til arrangementet fundet personlige sponsorer blandt familie og venner, som donerede et beløb pr. kilometer eller for initiativet. Det hårde arbejde og den store opbakning bar frugt:

I alt blev der indsamlet 50.239 kr.

Pengene gik ubeskåret til den lille ugandiske handicaporganisation *Differently Abled Friends Initiative*. **Christine Burkiwa**, der er leder af DAFI, besøgte Egmont i to uger i september for at hente inspiration til udviklingen af et skoleprojekt for børn med handicap i hendes lokalområde. At kunne sende hende hjem med både idéer, viden og en økonomisk håndsrækning gjorde årets Egmont rundt til noget helt særligt.

Dagen viste endnu engang, hvad der sker, når fællesskab, bevægelse og global solidaritet går hånd i hånd: Man kan skabe resultater, der rækker langt ud over skolens egne rammer – helt til Uganda.

EGMONT HAR TALENT

FESTIVILLAVEJ

ELEV KOR PÅ GANGEN

RØST

Hvis der er noget, der nærmest driver af højskole, så er det den årlige RØST festival, som endnu en gang blev afholdt på Egmont i november i samarbejde med Talerskolen RØST og med deltagelse af Uldum Højskole, Silkeborg Højskole og Århus Gymnasium Tilst foruden vores egne skønne elever. En tætpakket sal med 500 mennesker, 28 personlige, rørende og fantastiske taler, ballet og operasang fra Det Kongelige Teater og fællessang fra Højskolesangbogen.

Som optakt flyttede 45 prægtige 2. HF elever fra Århus Gymnasium ind på højskolen til tre dage i højskolens og retorikkens tegn. Til stor glæde for os og også gymnasieeleverne selv.

Som en af eleverne skrev i et efterfølgende brev:

Kære alle på Egmont Højskolen

Jeg vil gerne sige tusind tak – både på vegne af hele vores klasse fra Aarhus Gymnasium Tilst og personligt – for at vi fik lov til at besøge jer.

Jeg vil være ærlig og sige, at jeg inden turen havde det lidt svært. Jeg vidste ikke helt, hvordan jeg skulle reagere, og jeg var bange for at gøre noget forkert over for dem, der bor på skolen. Men allerede fra starten blev vi mødt med så meget varme, åbenhed og venlighed, at jeg hurtigt følte mig tryk.

Det har været en virkelig hyggelig og stor oplevelse, og jeg har lært meget. Mest af alt har jeg lært, at vi alle er mennesker – med følelser, drømme og måske også fordomme, som kan ændres, når man møder hinanden i øjenhøjde.

Tusind tak for at tage så godt imod os og for at give os et indblik i jeres hverdag. Det har gjort et stort indtryk på mig, og det er en oplevelse, jeg vil huske længe.

Men det, der for alvor binder en hel sal af mennesker tæt sammen med lidt af hinandens liv i hænderne, er talerne, som I får et lille potpourri af her:

Den man er

Af Rasmus Ørsnæs, højskoleelev

Jeg er et ungt voksent menneske.

En voksen mand.

En voksen mand med et handicap.

Eller som det hedder i disse politisk korrekte dage – en mand med funktionsvariation.

Ja, kært barn har mange navne.

Mit navn er Rasmus.

Jeg hader ros.

Sætninger som: "ej hvor er du dygtig"

eller: "hvor var det bare flot".

Lyder som noget du siger til et barn, der lige har lært at gå.

Ville du sige det til dine kollegaer eller dine ældre søskende?

Så hvorfor siger folk det til mig?

Er det fordi de ikke ved bedre?

Er det fordi de ikke tror jeg har nogle kompetencer på grund af mit handicap?

Er det fordi de ikke kender mig?

Jeg føler jeg bliver rost så tit, at det ikke kan passe. At jeg bliver rost for det mindste jeg gør.

Det gør mig forvirret. For er det folks fordomme, eller er det bare mig, der ikke kan finde ud af at tage imod ros?

Jeg er en nørd

Jeg er vidende

Jeg er et menneske med holdninger

Jeg ved hvad jeg kan lide og hvad jeg ikke kan lide

Jeg hader sport men jeg elsker satire

Jeg er en gammel sjæl

Jeg er stædig

Jeg interesserer mig for verden omkring mig.

Jeg har høje forventninger til andre mennesker.

Så derfor må I også gerne have forventninger til mig!

Små øjeblikke

Af Marie-Louise Spaans, højskoleelev

Jeg skal dø. Det skal jeg med sikkerhed. Det skal du også. Måske dør jeg før dig, måske ikke?

Jeg kan dø på grund af min progressive sygdom.

Bindevævet er omkring 80% af kroppen, det er rundt om alle organer, knogler og muskler.

Jeg plejer at sige, at det er limen i ens krop.

Min lim er syg.

Min mavesæk er lammet, hvilket betyder at 99% af det mad, medicin og vand jeg indtager stadig er ufordøjet efter 2 timer. Derfor bruger jeg sonde, jeg kan stadig spise – måske ændrer det sig en dag?

Mine mastceller i blodet er overaktiveret, derfor får jeg

anafylaktiske chok af mange forskellige ting, hvor jeg stopper med at trække vejret – måske begynder jeg aldrig at trække vejret igen?

Min rygmarv er bundet sammen, derfor kan jeg max gå to-tre minutter før mine ben for nok – måske kan jeg ikke gå mere en dag?

Halloween aften for to år siden blev jeg opereret i hjernen, rygmarven og i nakken.

Det var en risikabel operation.

Jeg sagde, som altid, farvel til min mor inden, og var taknemmelig for at vågne bagefter.

Måske vågner jeg ikke næste gang?

(PAUSE)

Men måske, fordi jeg kan dø på flere måder, lever jeg mere.

(PAUSE)

Jeg lever for de små øjeblikke.

En regnbue på himlen efter en hård dag på sygehuset.

Tøj, makeup og negle. Jeg elsker farver, især pink.

En flot solnedgang på badebroen med en tryk hånd på skulderen fra min hjælper.

At grine så meget med mine venner, at vi får ondt i maven.

At rejse med min familie.

Min kat Milas, der ligger på mit skød og spinder.

Min knogledonor, der havde taget stilling til organdonation.

Min neurokirurg dr. Oliver og hans team, der redder mit liv gang på gang.

Min mave tarm kirurg dr. Ble, der holder min hånd og taler mig til ro, imens jeg bliver lagt i narkose.

Musik. Kunst. Og kærlighed.

Der er så meget at leve for.

Jeg plejer at citere Amalie Vilslev. Hendes motto var:

Alt vi har er nu.

Jeg prøver at efterleve det, og tager en dag af gangen.

(PAUSE)

Sikke et liv

(PAUSE)

ALT vi har er NU.

egmont
højskolen

røst

Baggrundsmenneske

Af Mia Blicher Jepsen, højskoleelev

Jeg har altid undgået at stille mig frem (...) og tage ordet.

Jeg frygtede fremlæggelser i skolen (...) og jeg rakte sjældent hånden op.

Og nu står jeg her – pisse nervøs, med svedige håndflader –

og skal holde en tale. (...)

Jeg hader at være i fokus.

Lige siden jeg var lille, har jeg fået at vide, at jeg var genert.

Stille. (...) Alt for stille.

Jeg vidste altid, hvad mine lærere ville sige til skolehjemsamtalerne:

"Du skal til at sige noget mere (...) række hånden mere op i timerne."

Jeg gik altid hjem med en følelse af at være forkert. (...)

At jeg ikke var nok. (...)

At jeg skulle lave om på mig selv.

Til min konfirmation holdt min faster en tale, hvor hun sagde, at jeg var nem (...) aldrig til besvær (...)

en, der bare gled ind i mængden.

Alt sagt i kærlighed – men det ramte alligevel.

For i bund og grund var jeg bare et baggrundsmenneske.

En, der er pisse dårlig til smalltalk.

Jeg tænker hver sætning igennem, inden jeg siger noget.

Ofte falder jeg lidt ud af samtaler, fordi folk allerede er videre (...)

mens jeg stadig sidder og tænker over, hvad jeg kunne have sagt (...)

for fem minutter siden.

Når folk siger:

"Fyld lidt mere". "Tal lidt højere". "Vær lidt mere synlig,"

så lyder det tit, som om stilheden er noget forkert.

Og langsomt bliver det en selvopfyldende profeti.

Når man får at vide igen og igen, at man er på en bestemt måde (...)

så begynder man at tro på det.

Jeg har længe følt, at jeg skulle bekæmpe min introverte side.

For hvad skal samfundet dog bruge sådan én til?

Men det er udmattende at kæmpe imod sig selv.

Så nu gider jeg ikke undskylde mere. (...)

Jeg gider ikke forsøge at være en person, jeg ikke er.

"Du er for stille."

Ja – og hvad så? (...)

Er der noget galt i det?

Det har taget mig lang tid at forstå,

at der faktisk er styrke i det, jeg engang troede var svagheder.

For hvad er der galt i at være:

Stille (...)

Eftertænksom (...)

Tilbageholdende (...)

Observerende (...)

Lyttende (...)

Reflekterende.

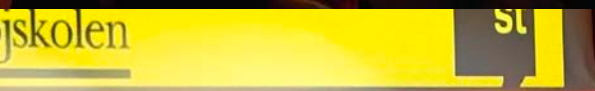
Jeg er et baggrundsmenneske.

Og det vil jeg stå ved.

For måske er det netop i baggrunden (...)

at man bedst kan se hele billedet.

Egmont Højskolen er et sted med mennesket først

Egmont Højskolen er et stort hus at ankomme til. Som ny viceforstander er der mange administrative og driftsmæssige rutiner at lære. Det er dog endnu vigtigere, at man får skolens værdier ind under huden, mener viceforstander Marianne Borum Thorhauge.

Af Michael Pedersen

Det er snart et år siden, Marianne Borum Thorhauge kunne sætte sig i stolen som ny viceforstander på Egmont Højskolen. Det har været et år, hvor Marianne skulle forholde sig til mange nye ting. Samtidig har det været en proces, hvor hun har fået et vigtigt værdigrundlag ind under huden.

"Jeg har lært mange administrative og driftsmæssige ting. Men det er nok endnu mere vigtigt, at jeg har fået skolens værdier ind under huden. Altså fundet ud af, hvad det er for en elevflokk vi har? Hvordan omgås vi hinanden på en værdig måde? Og hvordan løser vi en konkret problemstilling ud fra skolens værdier", siger viceforstander Marianne Borum Thorhauge.

I løbet af foråret var Marianne i oplæring af tidligere viceforstander Karin Busk Sørensen. Det har været en periode, hvor der er taget mange snakke om mange forskellige problematikker.

"Jeg har haft en lang og god oplæringsperiode, hvor Karin Busk Sørensen og jeg overlappede hinanden. Næsten hver gang vi har talt om en konkret opgave, har jeg kalibreret over, hvordan vi fik værdierne med i løsningen, og jeg har kunne tage Karin med i mine overvejelser. Det er sin sag, at give stafetten videre, når man har arbejdet i stillingen så mange år, så er taknemlig og har stor respekt for Karin's måde at lære mig op", fortæller Marianne Borum Thorhauge.

Mangfoldigt sted

Enhver som kommer til Egmont Højskolen for første gang, vil bemærke, at her er noget usædvanligt på spil. Menneskene på stedet er vidt forskellige. Kunsten er at sætte forskellighederne i spil i den hverdag, der leves.

"Jeg ser Egmont Højskolen som et levende hus, hvor der sker mange ting over det hele. Det er et rummeligt hus og et kærligt hus. Det er godt at være her for eleverne, for alle de ansatte og for alle andre, der besøger huset. Det er et sted, hvor vi sætter mennesket først. Jeg oplever, at netop det med at sætte mennesker først, er noget, som både ansatte og elever bestræber sig på hele tiden", fortæller Marianne Borum Thorhauge.

Det gør måske højskolen til et helt specielt sted, at alle i huset er så opmærksomme på, at værdier og hverdag hænger sammen.

"Vi bestræber os på at have værdier med i alle beslutninger og alt, hvad vi laver. Jeg har aldrig tidligere oplevet en arbejdsplads, der er så opmærksom på at have værdierne med i alt", fastslår Marianne Borum Thorhauge.

Alt er muligt

Marianne peger på, at der også er en anden ting, som gør skolen til et særligt sted. Det er et sted, hvor ideer og nye tiltag ikke bliver skudt ned.

"Man kan kalde det en Egmont-vibe. Det går ud på, at når der kommer nye ideer, så siger vi aldrig, at det ikke kan lade sig gøre, før vi har afprøvet det. Vi ser altid, hvor der er muligheder, og hvordan tingene kan lade sig gøre. Det gælder på studietur, hvor vi tit oplever svære forhindringer, der skal overvindes. Det gælder også i hverdagen på skolen", siger Marianne Borum Thorhauge.

Mange forskellige forudsætninger

At være elev på en højskole er, at man lærer noget om livet og ikke mindst om sig selv. Den mangfoldige elevgruppe gør Egmont Højskolen til et godt læringsrum netop for de to mål.

"Eleverne på Egmont Højskolen har mange forskellige forudsætninger for at være på højskole og for at få hverdagen til at fungere. Det betyder i høj grad, at man lærer sig selv og sine egne grænser godt at kende. "Jeg tror, mange elever først ser det på bagkant," siger Marianne Borum Thorhauge.

Det er den tætte relation mellem eleverne og deres roller, som sættes på spil i dagligdagen. Netop den relation har med højskolelivet at gøre og fungerer godt på Egmont Højskolen.

"Der er mange dynamikker i spil, fordi eleverne har forskellige roller på skolen. Men alle elever er først og fremmest ligeværdige højskoleelever. At leve i det mangfoldige fællesskab er også noget man lærer her", siger Marianne Borum Thorhauge.

Højskole i blodet

Højskoletankegangen har fulgt Marianne hele livet. Hun er vokset op med familie, som synes, at højskoler er en vigtig del af den danske kultur.

"Både på min mors og min fars side har der været en lang tradition for, at man enten var ansat på en højskole eller sad i bestyrelsen for en højskole. Jeg synes, det er en vigtig uddannelsesinstitution, for den bidrager til sammenhængskraften i samfundet. Så da jeg som helt ung startede på uddannelse, havde jeg to job i sigte. Enten ville jeg være fagjournalist eller højskolelærer", fortæller Marianne Borum Thorhauge.

Marianne har tidligere været højskolelærer. Det var da hendes datter var på Egmont Højskolen, at hun fik øje på skolen, og synes, at skolen matchede hendes ønsker.

"Min datter var på højskole her på Egmont Højskolen. Jeg spurgte hende, hvordan man kunne komme til at arbejde sådan et sted. En dag noget tid efter sendte hun mig så opslaget til viceforstander stillingen, og skrev "Så mor, nu er den her." Det var hendes måde at sige, at nu skulle jeg søge den, og det gjorde jeg så og fik den. Jeg er dybt taknemmelig for, at jeg er taget med om bord her på Egmont Højskolen, at også andre kunne se, at det var godt, jeg kom med her", siger Marianne Borum Thorhauge.

Og prisen går til ...

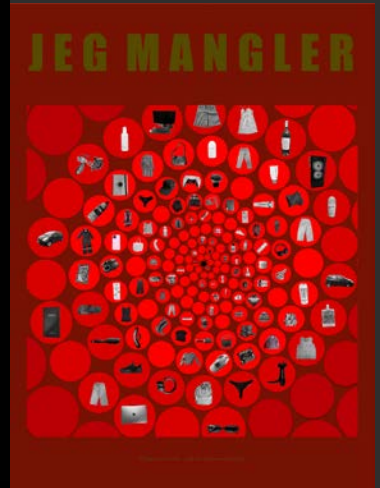

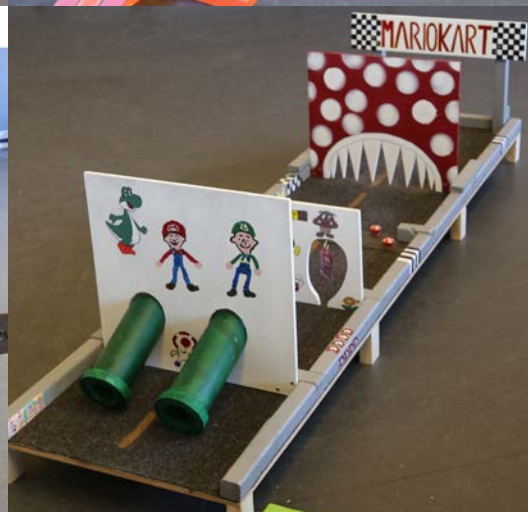
Glimt fra efterårets EgmontON Awardshow

**EgmontON
produktioner**

Digital suverænitet

– også på Egmont Højskolen?

Teknologi er ikke værdineutral. Så for os på Egmont Højskolen handler det digitale skifte, der omtales i nedenstående, ikke om teknologisk "smartness", men om noget mere jordnært: At bruge vores økonomiske ressourcer fornuftigt, at tage ansvar for klima og miljø – og at have kontrollen over de it-værktøjer, vi bruger i hverdagen. De ting anser vi for at være vigtige komponenter i teknologisk dannelse.

Af Hans Otto Lunde & Asger Busch Jensen, IT-afdelingen

På Egmont Højskolen er vi i gang med et større digitalt skifte, nemlig at udskifte styresystemet på vores computere fra Windows til Linux. Vi har i årevis benyttet Linux på mange af vores servere og også på nogle arbejdsstationer på IT-kontoret. Nu tager vi så skridtet på de fleste af vores computere over hele skolen.

Det er ikke nogen helt let proces, da der både er tekniske udfordringer men fremfor alt vaner, der skal håndteres. Vi har indtil nu udskiftet systemet på omkring 50 computere og mangler kun et mindre antal.

Men hvorfor overhovedet have alt dette besvær?

Kort sagt handler det om *digital suverænitet*, økonomi og klima.

Fuldt funktionsdygtige computere bliver gjort kunstigt "forældede"

Hvis du har en lidt ældre Windows-10-computer, har du måske hørt, at Microsoft har stoppet supporten for Windows 10. Det er i sig selv rimeligt nok – ingen software kan vedligeholdes for evigt. Problemet er et andet.

Microsoft har valgt, at rigtig mange fuldt funktionsdygtige computere ikke **må** opgraderes til Windows 11, selvom de teknisk set sagtens kan køre systemet. De lever ikke op til nogle nye, meget specifikke hardware-krav, som firmaet har valgt at indføre

Ekspertur vurderer, at det kan betyde, at mere end 200 millioner vel-fungerende computere ryger på lossepladsen i de kommende år. Ikke fordi de er i stykker. Ikke fordi de er for langsomme. Men fordi de af Microsoft ikke får lov til at køre den nye version af Windows. Man kan måske bruge denne analogi:

Hvis biler kører på veje, så kører software på hardware.

Godtager vi den analogi, har Microsoft lige besluttet, at der er nogle veje, deres nye biler ikke længere må køre på.

Hvis en bilfabrikant sagde: "Fra oktober kan du ikke længere køre sikkert i din bil – du skal købe en ny," ville der med god grund blive oprør. Men når det sker i computerverdenen, accepterer vi det ofte bare.

Digital suverænitet – tre slags afhængighed

For os på højskolen handler skiftet til Linux om *digital suverænitet* – altså om at tage noget af kontrollen over vores egne maskiner tilbage. Det kan deles op i tre forskellige slags afhængighed:

1. Økonomisk afhængighed

I Danmark betaler vi hvert år meget store beløb i licenser til Microsoft og andre softwareleverandører.

For Microsofts vedkommende drejer det sig samlet om mere end 12 milliarder – omkring 2.000 kr. pr. dansker. Som skole mærker vi det helt konkret i budgettet: Licenser til operativsystem, kontorpakke,

servere m.m. Vores licensudgifter til Microsoft har dog aldrig været specielt astronomiske, så økonomi er ikke hovedårsagen til, at vi foretager dette skifte. Men med Linux:

- betaler vi ingen licenser for selve styresystemet,
- kan vi bruge "fri" kontor – og anden fri software,
- forlænger vi levetiden på vores hardware.

Det frigiver penge, vi i stedet kan bruge på noget, der giver mening i en højskolekontekst: Undervisning, fællesskab og mennesker.

2. Strategisk afhængighed

Når én privat virksomhed i praksis har monopol på styresystemer til almindelige pc'ere, får den enorm styringskraft:

- Den kan stille krav, som tvinger kunderne til at købe nyt udstyr, som omtalt ovenfor.
- Den kan ændre vilkår og priser uden, at kunden har nogen indflydelse herpå.
- Og den kan fremfor alt ændre *produktets funktionalitet* efter sit forgodtbefindende.

Ved at vælge Linux bliver vi ikke fuldstændig afhængige af én aktørs forretningsstrategi. Vi vil f.eks. selv kunne bestemme, hvornår en computer er for gammel.

Microsoft vil kunne sende over 200 millioner computere på elektronikkegården med deres Windows-11 politik.

Har de lavet en studehandel med pc-fabrikantene?

3. Teknologisk afhængighed

Med Windows har vi vænnet os til, at computeren dybest set ikke er vores – den er Microsofts. De bestemmer, hvilke opdateringer den skal have, hvilke maskiner der er "understøttet", og hvornår en velfungerende pc pludselig skal "udfases".

Linux er **fri software**. At den software er gratis betyder selvfølgelig også noget, men det er ikke det vigtigste for os. Det betyder:

- Koden er åben og kan kontrolleres og forbedres af mange.
- Vi kan installere, ændre og tilpasse systemet, som vi vil.
- Vi bestemmer selv, hvor længe vi vil bruge vores hardware.

Fri betyder ikke kun gratis

Kort sagt: Med Linux er det os, der har kontrol over computeren – ikke et eller andet firma i USA.

Denne software-frihed findes også, når det drejer sig om mange andre typer af programmer. Vi bruger mange systemer, som er såkaldt "open-source", hvilket betyder, at software-koden er frit tilgængelig. Et af de vigtigste for os hedder f.eks. Proxmox, og vi bruger det til at håndtere noget, der hedder "virtuelle maskiner". Det er i princippet gratis open-source software. Så vi kunne bruge det uden at betale en krone. Men vi har valgt at betale udviklerne for en licens. Og det skyldes, at vi på denne måde kan få support, hvis vi skulle få brug for det. Og vi hjælper firmaet til at kunne eksistere, betale deres ansatte osv. Det samme kunne man sige om Microsoft. Forskellen er, at vi føler os rigtig godt behandlet af firmaet bag Proxmox. De tager deres kunder alvorligt, selv en så lille kunde som Egmont Højskolen. Det er ikke tilfældet for Microsoft. De er tilsyneladende ikke interesseret i deres kunder, når de vil tvinge så mange af dem til at udskifte velfungerende computere for at "få lov til" at køre deres styresystem.

At open-source software er "fri" betyder ikke, at der ikke er en licens forbundet med den. Det er blot en helt anden licens-type end den typiske "copyright"-licens. Den kaldes "Copyleft". Kort fortalt er Copyleft en juridisk metode, der bruger loven om ophavsret (Copyright) til at sikre frihed i stedet for at begrænse den. Det er et ordspil på "Copyright" og symboliseres ofte med et spejlvendt C: ☺

Når et værk (f.eks. software, musik eller tekst) er underlagt Copyleft, giver skaberen dig lov til tre ting:

- At bruge værket frit.
- At frit dele værket med andre.
- At ændre i værket.

Men der er én afgørende betingelse:

Hvis du ændrer værket og deler din nye version, skal du udgive den under præcis samme licens og vilkår som originalen. For på denne måde at give tilbage til software-fællesskabet og ikke kun tage fra det.

Et større perspektiv: EU, Danmark og afhængigheden af USA

Digital suverænitæt er ikke kun noget, vi går og nørkler med på lille Egmont Højskolen. Det er også blevet et politisk nøgleord i både EU og Danmark.

En meget stor del af Europas digitale infrastruktur hviler i dag på amerikanske tech-giganter – både når det gælder styresystemer, cloud-tjenester, kontorsystemer og "apps" til mobiltelefoner. Det betyder, at vores data og arbejdsgange i en vis forstand er underlagt skiftende politiske strømninger i USA.

Med skiftende amerikanske regeringer – senest med Trump-administrationen – har vi set, hvor hurtigt kursen kan ændre sig, når det gælder handel, teknologi og regulering. Det gør det tydeligt, hvor sårbart det er at være så afhængig af en enkelt stormagt og dens virksomheder. En beslutning taget i Washington kan få meget konkrete konsekvenser for hverdagen på en lille skole i Danmark. I et hypotetisk scenarie, kunne Microsoft, hvis de blev tvunget til det af den amerikanske regering, lukke størstedelen af Danmarks administrative systemer ned fra den ene dag til den anden.

Derfor taler man i EU om behovet for mere digital suverænitæt:

- at kunne beskytte egne data,
- at have alternativer til de store, amerikanske platforme,
- og at kunne træffe selvstændige, reelle valg af infrastruktur og software.

Når vi på højskolen vælger Linux, laver vi i virkeligheden den samme bevægelse i miniature: Vi gør os lidt mindre sårbare over for beslutninger, der tages langt væk – både i Silicon Valley og i Det Hvide Hus – og lidt mere i stand til at foretage vores egne valg og holde fast i vores egne værdier.

Hvad betyder det konkret på højskolen?

Helt praktisk betyder skiftet:

- At vi kan beholde vores eksisterende computere, selvom de ikke opfylder Windows-11-kravene.
- At vi får hurtigere, stabile maskiner til de ting, vi faktisk bruger: Internet, tekstbehandling, regneark, email, præsentationer osv.

- At vi sender færre computere unødigt på lossepladsen – det er også et klima/miljø-valg.

"Men er Linux ikke svært at bruge?"

Det korte svar er: Nej, ikke længere. De Linux-systemer, vi bruger på højskolen:

- er lige så brugervenlige som Windows til almindelig brug,
- opdateres automatisk,
- er mindre plaget af virus og malware.

De fleste ansatte mærker mest, at computeren føles lidt hurtigere og mindre "tung". For mange handler det dog i dag mere om browseren og internettet end om selve styresystemet – og Linux fungerer rigtig fint.

Lyder alt dette ikke for godt til at være sandt?

Ingen større forandringer sker uden vanskeligheder og besvær. Og der har været og vil være vanskeligheder forbundet med denne omstillingsproces. Man skal blot huske, at vanskeligheder kan overvindes. Og at vi også har haft mange vanskeligheder med vores Microsoft-systemer. Dem har vi måttet leve med og overvinde, og det kan vi også gøre med de nye systemer.

Skeptikere vil måske spørge: *Bliver I nu ikke blot afhængige af nogle andre systemer?*

Og det gør vi måske, men Linux og open-source øko-systemet er mere transparent og frit end den lukkede Microsoft-verden. Og frem for alt så er det os, der kan foretage teknologiske valg i denne verden, i stedet for at andre vælger for os.

På Egmont Højskolen bruger vi software fra en anden tech-gigant, nemlig Google. Deres såkaldte "Workspace"-miljø bruges rigtig meget af vores undervisere. Så dem er vi pt. ret afhængige af, og de minder på mange måder om Microsoft. Men de har indtil videre ladet os bruge deres system uden, at vi skal betale store licens-udgifter. Måske fordi vi er en skole. Og de har ikke forsøgt at tvinge os til at udskifte vores computere. Men vi er også på udkig efter alternativer til dette "monopol" – uden at det haster.

Hvad med handicap-software?

Desværre er situationen på dette område ikke god, hvis man gerne vil bevæge sig i retning af åbne løsninger. Nogle ganske få firmaer behersker dette område, og deres systemer er for stort set alles vedkommende lavet til at fungere under Windows-systemet. Markedet for denne type software-systemer er ikke ret stort, og derfor kan de

firmaer, der producerer dem, tage ganske ublu priser for deres produkter. Også fordi udgifterne hertil ofte afholdes af kommuner og ikke betales af brugerne selv. Det er en ret ulykkelig situation, men vi er opmærksomme på problematikkerne. De systemer, vi kommer i kontakt med, ejes normalt ikke af skolen, men af de kommuner, den handicappede elev tilhører. Derfor har vi desværre ikke meget indflydelse på situationen.

Hvad kan man gøre som privatperson?

Hvis du selv har en velfungerende Windows-10-computer, der ikke må opgraderes til Windows 11, er der et oplagt alternativ: **Drop Windows – og installer Linux.**

- Din pc bliver typisk hurtigere.
- Du får et system, der er "frit" og gratis.
- Og du får mere kontrol over din egen maskine.

Der findes en organisation, der arbejder med at hjælpe folk over på Linux, nu da Windows 10 er udgået: EndOf10 (endof10.org). De hjælper med at "befri" computere fra den tvungne udskiftningsskulptur, og vi er med i denne organisation og arbejder konkret med de samme mål. Hvis du er nysgerrig på, hvordan Linux fungerer i praksis, så spørg endelig eller kom forbi – vi viser det gerne frem. 😊

Fun fact:

Procentdel af internet-servere, der benytter Linux: 95%

Procentdel af desktop/laptop-computere, der benytter Linux: 5%

Årets højskoleaftener, foredrag og koncerter

FORÅR

- 08/01 **Om Egmont Højskolen** – Historie, fortælling og værdier v. Søren Møllgaard Kristensen
- 15/01 **Political is Personal** – Kvindernes stemmer i Israel-Palæstina v. Sarah Arnd Linder
- 22/01 **Verdenen i rav** – om rav og dets indre v. Anders Leth Damgaard
- 29/01 **Kunstneren, veteranen og krabaten** v. Mads Kjær Krabat
- 05/02 **Koncert med Bo Stief & Krister Jonsson duo "NORDIC ROOT"** – et soundtrack til her og nu"
- 12/02 **Storpolitik i Arktis, rigsfællesskabet, Grønland og eget liv** v. Nauja Lynge
- 19/02 **Digtoplæsning** v. Mads Mygind
- 05/03 **Sådan redder vi verden på halvanden time** – om klimakrisen v. Rasmus Thirup Beck
- 12/03 **Storytelling** v. Maya Ndiaye
- 19/03 **Læger uden grænser** – om arbejdet i foreningen Læger uden grænser v. Line Arlien-Søborg
- 26/03 **Vejen til De Paralympiske Lege** v. Emma Lund
- 02/04 **Fortællingen om Bie-maleriet** v. Søren Møllgaard Kristensen
- 23/04 **Taekwondo, Paralympiske medaljer og Parasportens Hall of Fame** v. Lisa Kjær Gjessing
- 30/04 **Syng, Spis og Snak – Bodil Heister: "Forårets Befrielse"**
- 07/05 **Den vandrende strikker** – om at bruge strik som en måde at få kontakt når man rejser rundt i verdenen v. Kasper Thomsen
- 14/05 **Freestyle rap show & artist talk** – Koncert og workshop v. Pede B
- 21/05 **Til søs – Mødet med det, der er større end os selv** – Fortællinger fra Karin Steen, højskolelærer og sejlede eventyrer – Rejse fortælling om et sejlads over atlanten
- 28/05 **Fortællinger om handicap, skole og livet efter Egmont:** Rasmus Lund Sørensen, Martin Hybert, Rasmus Kolby Rahbek, Stine Staal Steffensen og Stine Pokorny Harbech
- 07/06 **Festivillavej** – Lineup: Musiclab, Von Quar, Schæfer, Dayyani, Xander

EFTERÅR

- 06/08 **Om Egmont Højskolen** – Historie, fortælling og værdier v. Søren Møllgaard Kristensen
- 13/08 **En aften ved vandet** v. Dan Ellegaard og Julie Ardahl
- 20/08 **Forlist i Stillehavet** v. Emma Blaavand
- 27/08 **Derfor er det sundt at syng!** v. Lasse Skovgaard
- 03/09 **Kathrine Muff – Syng, Spis og Snak** – Spisning og fællessang
- 10/09 **Vi er sammen om at mærke det** v. klimaaktivist og filosof Esther Michelsen Kjeldahl
- 24/09 **Fra at fixe til at fejre handicap – Crip it up!** v. Olivia Dahl
- 01/10 **En dobbeltminoritet i krigens kølvand** – om både at være flygtning og have et handicap v. Tut Ma
- 08/10 **Israel/Palæstina – Mellemøsten – Hvordan kan vi forstå det?** v. Deniz Serinci
- 22/10 **PLAY!GROUND LIVE 2025** – koncert m. Bo Stief og unge skandinaviske musiktalenter
- 29/10 **Konservatoriets Show RMB** – Koncert ved konservatorieelever
- 05/11 **Kommunalvalgsdebat** – Paneldebat med de forskellige partier
- 07/11 **UMTO Koncert** – UngeMiljøernes TakeOver m. Fyr, Alex og Medhurst
- 26/11 **Den tid vi lever i – om køn, seksualitet og identitet** v. forfatter, foredragsholder og kropsarbejder Mads Ananda Lodahl
- 03/12 **Syng, spis og snak – Syng julen ind** v. Inge Johnsen og Søren Møllgaard Kristensen
- 10/12 **Tomlet fra Danmark til Kina** – om at blaffe til Kina v. Asger Bräuner Bagger

Kathrine Muff – Syng, Spis og Snak – Spising og fællessang

PLAY!GROUND LIVE 2025 – koncert m. Bo Stief og unge skandinaviske musiktalenter 65

Elevforeningen

"Noget er på vej... ikke i rute, men på vej."

Af Julie Jelling, Formand for Egmont Højskolens Elevforening

"Noget er på vej... ikke i rute, men på vej." Sådan lyder ordene fra sangen "Hurtige hænder", skrevet af The Minds of 99. En sang, jeg hørte én af dagene, hvor vi i elevforeningen sad dybt begravet i planlægningen af dette års elevstævne. Jeg synes på mange måder, at citatet fra "Hurtige hænder" meget fint indrammer, hvor vi som forening befinder os lige nu. Vi er i bevægelse – ikke helt i rute, men vi er på vej – og vi asfalterer nok stadig lidt, samtidig med at vi drøner af sted. Siden Jens Bork gik bort i sommers, har vi i elevforeningen været i en overgangsfase fra at have Jens, som vi trygt kunne læne os op ad, til nu at stå alene ved roret. Det har været en stor omstilling for os alle, og selvom vi bevæger os fremad, gør vi det med en bevidsthed om, at hans aftryk fortsat følger os – og i den ånd, der altid har kendetegnet Egmont: at vi løfter, skaber og bevæger os i fællesskab.

Årets elevstævne løb af stablen den 26.–28. september, og det blev en fantastisk weekend – selvom Jens blev savnet på alle tænkelige måder. Gensynsglæden var stor, humøret tårnhøjt, og det var rørende at se så mange af jer vende tilbage, også selvom det efterhånden er mange år siden, I selv gjorde jeres entré på højskolen for første gang. Jeres personlige engagement betyder meget. Det sender et stærkt signal til alle, og især de nuværende elever, om at Egmont Højskolen er et sted, der kravler ind under huden på én – et sted, der bliver ved med at leve i én, længe efter højskoleopholdet er slut.

Vi startede fredagen ud med et overflødighedshorn af gode indslag og musik: Musikbanko i spisesalen, efterfulgt af sang og dans i Lillesalen med musikalske indslag fra bl.a. de nuværende elever fra hovedfaget "MusicLab". Bandet "Steckdoze" og "Duo Liebers", bestående af gamle elever, kom og satte gang i festen. Fra elevforeningens side prøvede vi også et nyt tiltag med "Fællessang på floor", og det var en stor succes.

Lørdag bød på workshops, samvær og muligheden for at mærke højskolen igen – både gennem aktiviteter og gennem de små pauser, hvor snakken gik, og minderne blev foldet ud. Under festmiddagen skabte Charles Hansens Furnitures den helt rette stemning med deres musik, og senere på aftenen holdt vi en mindestund for Jens Bork. Et stille øjeblik, hvor vi sammen kunne mindes og hylde en mand, der har haft uvurderlig betydning for så mange. Efter festmiddagen kom partybandet Tennis og satte gang i festen, efterfulgt af ingen ringere

end vores special guest "DJ Karin Busk", som kom og vendte plader. Alt i alt en mindeværdig aften, som fortsatte til de lyse morgentimer.

Under årets generalforsamling blev tre nye medlemmer valgt ind i bestyrelsen: Mads Mandau (F24), Jakob Boas Molin (24) og Mark Kornrup Sørensen (E15). Vi er glade for, at I har lyst til at engagere jer i elevforeningens arbejde, og vi ser meget frem til samarbejdet.

Ved dette års elevstævne havde vi rekrutteret intet mindre end 25 nye frivillige, som havde lyst til at give en hånd med ifm. afviklingen af stævnet. Et kæmpe tak til jer – vi håber, at I har lyst til at vende tilbage igen næste år. Et tak skal også lyde til alle afdelingerne, som gør en stor indsats for at få tingene til at spille. Vi kunne ikke have gjort det uden jeres hjælp.

Som flere af jer har bemærket, havde vi i år valgt at rykke elevstævnet fra maj til september. Maj er for manges vedkommende fyldt med eksamener, festivaller og travlhed, og vi håber, at dette tidspunkt gør det lettere for flere at deltage. Vi arbejder på at fastholde placeringen i sensommeren fremover. Den endelige dato for næste års stævne er endnu ikke fastlagt, men vi melder ud, så snart den ligger klar.

Vi ser frem til store begivenheder næste år – både skolens 70-års jubilæum og indvielsen af den nye bevægelsespark. Vi glæder os til at følge begge begivenheder og alt det derimellem. :)

På vegne af bestyrelsen vil jeg gerne sige tak. Tak for jeres varme, jeres engagement og jeres fortsatte støtte til elevforeningen. Tak fordi I bliver ved med at være en del af Egmont – også når livet har taget jer videre. Selvom vi som forening endnu ikke er helt "i rute", så er vi på vej. Og med jer ved vores side er vejen både lettere at gå og smukkere at skabe.

Vi ses i 2026.

Elevstævne 2026

Egmont Højskolen og Egmont Højskolens Elevforening satser på at arrangere Elevstævne i efteråret 2026.

Der kommer mere information på elevforeningens hjemmeside:
elevforening.egmont-hs.dk

og på elevforeningens facebook profil:
facebook.com/Egmontelev

Fra Egmont Højskolen og Elevforeningen glæder vi os rigtig meget til stævnet og til at snakke med jer alle sammen.

Mindeord Jens Bork

Af Søren Møllgaard Kristensen

Vi er blevet et helt særligt menneske fattigere. Fredag d. 4. juli 2025 drog Jens Bork sit sidste åndedrag, efter længere tids sygdom, omgivet af familien og sine nærmeste, som havde været omkring Jens i hans sidste tid.

Jens var et særligt menneske, som om nogen forstod både at samle mennesker og samtidig have et helt særligt blik for den enkelte, og hvad mennesker med forskellige udfordringer kunne have brug for, for at kunne være en del af et fællesskab.

Jens har i 45 år haft en meget stærk og uundværlig tilknytning til Egmont Højskolen, hvor han startede som elev og kort tid efter blev en del af elevforeningens bestyrelse, hvor han var var formand i 40 år og sad lige nu i sin sidste periode og var ved at overlevere et af sine livsværker til nye generationer. Jens var derudover i næsten lige så lang tid i højskolens bestyrelse, tillige med mange år i højskolens Teknologi og Kulturforening.

Jens' indsats og dedikation i forhold til højskolens liv, værdier, projekter, medarbejdere og ikke mindst elever kan ikke overvurderes. Han har på alle områder både fulgt med og bidraget på alle tænkelige måder.

Jens var gennem alle årene ankermand for opbyggelsen af Egmont Højskolens store elevforening og ikke mindst det store årlige elevstævne, som samlede nuværende og tidligere elever fra næsten 70 års højskoleliv til en fantastisk weekend, hvor alle fik muligheden for at besøge deres højskole og i en weekend opleve magien ved et stærkt fællesskab, som for mange har været helt afgørende for deres liv. Ofte var der flere end 800 deltagere, og mange af eleverne så netop denne weekend som et af højdepunkterne på året. Der var nok at se til med at få praktikken på plads med invitationer, tilmeldinger, planlægning og afholdelse. Jens samlede også et hold af frivillige, der var afgørende for at det hele kunne fungere. Han søgte midler hjem gennem fonde, så alle havde økonomisk mulighed for at deltage. Han var fotograf på begivenhederne, han stod for opråb til det legendariske amerikanske lotteri. Han samlede alle jubilarerne, som skulle have pokal, og Jens besad her en særlig evne til at få mennesker i snak og få dem til levende at skildre oplevelser fra højskoletiden og livet generelt. Og når elevstævnet ikke var i gang skulle hjemmesiden opbygges, billeder skulle lægges ind, nyhedsbreve skrives, og ferieture til alle mulige skønne destinationer arrangeres, så alle der ikke selv havde mulighed for at komme på ferie fik muligheden.

Jens var også gennem alle årene en uundværlig del af sommerkursus i uge 28, hvor frivillige blev samlet og Jens løftede et stort arbejde.

Men ikke nok med det: Jens hjalp også over telefonen og ved besøg i alt fra tilmeldinger, behov for hjælp til at kunne deltage i arrangementer, og også som en livline for mange, der havde brug for en at snakke med. Jens var altid opmærksom på, når der var tidligere elever, han og vi ikke havde hørt fra i længere tid. Han tog kontakt og fik dem i gang igen.

Jens var også levende optaget af handicappolitikken og kæmpede kampe i alle mulige sammenhænge i bl.a. Dansk Handicap Forbund og DH, og arbejdede også for at skabe tilgængelige boliger med stærke fællesskaber i boligforeningsregi.

Jeg kan ikke tænke på et menneske, der så uegennyttigt som Jens med hjertevarme og omsorg sørgede for at samle mennesker på tværs af geografi, alder og forskellige livssituationer. Et menneske, der fortjener vores allesammens anerkendelse for den kæmpe frivillige indsats, han lagde til så stor glæde for så mange.

Jens var værdigheden, myndigheden og solidariteten i menneskelig form.

Mandag d. 7. juli afholdt vi en mindestund på Egmont Højskolen for Jens, hvor vi sang fra en af højskolens egne sange: "Den hånd vi rækker", som lige så godt kunne være skrevet til og om Jens:

*Af ord springer handling,
af handlingen ord
i et samfund, hvor alle
kan virke og sætte sig
skabende spor.
Vi fik hvad vi gav,
og vi gi'r hvad vi får.
Når vi deler, så styrkes
vort mod på de kommende
skabende år!*

*Vi bindes ikke af de samme bånd,
men vores fællesskab fortæller klart:
Du holder skæbnen i den samme hånd,
som den du rækker til din kammerat.
Jens rakte altid hånden ud til andre.*

Vi kommer i den grad til at savne Jens, men mindet om ham og alle de ting han bedrev vil lyse langt ind i fremtiden. Taknemmeligheden over at vi har kendt Jens, og at han qua sin utrættelige indsats har forandret menneskers liv til det bedre, og inspireret alle os andre til at gå et skridt længere for at få alle med.

Vi sender vores varmeste og kærligste tanker til Jens' familie og nærmeste og vil altid holde mindet lyst, varmt og højt.

Æret være Jens Borks minde.

Jens Bork mindeord

– tale ved elevforeningens elevstævne

Af Julie Jelling, Formand for Egmont Højskolens Elevforening

På vegne af Egmont Højskolens Elevforening vil jeg rette et stort tak til Jens.

Jens lagde en kæmpe og uvurderlig indsats i bestyrelsesarbejdet gennem de mere end 40 år, hvor han sad i bestyrelsen som formand og medlem. Med hjertevarme og et særligt blik for fællesskabet har han været med til at forme foreningen og bygge bro mellem generationer på Egmont Højskolen. Dette har han blandt andet formået at gøre ved at arrangere rejser sydpå, være en fast bestanddel af sommersjov i uge 28, planlægge utallige elevstævner og ved at samle og tage hånd om et netværk af frivillige, der har været med til at understøtte afholdelsen af diverse arrangementer på Egmont Højskolen. Og det hele gjorde Jens ikke for at blive set eller hørt – men fordi Jens ikke kunne lade være. Egmont højskolen var i Jens' DNA.

Elevforeningen har været Jens' hjertebarn gennem de mange år som formand. Et virke som han arbejdede målrettet for at udvikle gennem flere årtier. Han lagde ikke kun timer og kræfter i det – han lagde sit hjerte i elevforeningen.

Jens var et særligt menneske, og for rigtig mange mennesker havde han også en ganske særlig betydning. Jeg tillader mig lige at fremhæve en kommentar fra et opslag på Facebook fra Peter Skov Jørgensen, som har kommenteret på et opslag, hvor Jens meget fortjent og på fornemmeste vis var blevet hyldet til Grundlovsdag af Søren Møllgaard. Du skriver i en kommentar: *"For mig er Jens Egmont Højskolen!"*

Jeg tror, at mange deler den samme opfattelse som Peter – at Jens Bork var lig med Egmont Højskolen. De to komponenter hænger uløseligt sammen. Han levede og åndede for de værdier, skolen bygger på – fællesskab, rummelighed og det menneskelige møde. Han

brændte for at skabe rammer, hvor alle kunne finde en plads og tage del i fællesskabet på hver deres krøllede måde. Jens var et menneske, der brændte for mennesker, og jeg tror på mange måder, at vi ville have et rigere samfund, hvis blot en del af os gjorde som Jens gjorde.

Jens vil blive husket for sin utrættelige vilje til at hjælpe sine medmennesker, og for sin oprigtige interesse i andre menneskers liv. Jeg tør ikke tænke på, hvor mange opkald Jens har taget i løbet af sine 40 år som formand, med henvendelser der stak i øst og vest. Men uanset hvilken praktisk hårdknude man ringede til Jens for at få løst, så kunne han altid finde tid til spørgsmålet "og hvordan går det så med dig?"

Han tog sig altid tid – til samtalen, til det enkelte menneske og til at lytte. Og det var netop den nærhed og menneskelighed, der gjorde, at han gik rent ind hos folk.

Jens efterlader sig et tomrum i både elevforeningen og på Egmont Højskolen, men også noget langt større: Et stærkt aftryk og en ånd, som vi vil arbejde ud fra i fremtiden. Og kære Jens, vi lover at passe på det, du har bygget op. Vi lover at værne om dit hjertebarn. Vi vil gøre os umage for at føre din ånd videre – med samme omsorg og dedikation som du selv gav os. Vi påstår ikke, at det bliver nogen nem opgave uden dig ved vores side, men vi ynder at gøre vores allerbedste.

Så kære Jens – tak for samarbejdet, dit væsen og din vedholdende vilje til at gøre en kæmpe forskel for så mange mennesker omkring dig. Æret være Jens' minde.

1 minuts stilhed for Jens Bork

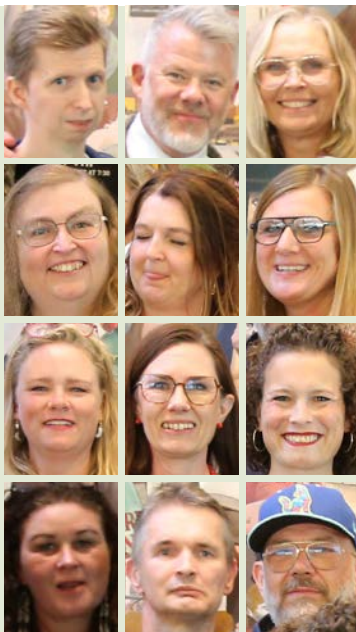
Tak for det – æret være Jens' minde. Jeg håber, at I vil være med til at skabe en fest i Jens' ånd. Rigtig godt elevstævne.

Jubilarer 2025

25 års jubilæum (2000)

Maria Juul
Steen Henrik Bryde Winther
Lisbeth Lausten Bang
Bente Møller-Jensen
Mette Ramskov
Mia kongebro
Tine Nødgaard Hansen
Denise Linnemann
Marie Gundersen
Mille Winkel
Morten Sværke
Jonas Agergaard
Thomas Søj
Kasper Viuf

50 års jubilæum (1975)

Helena Frøheim

30 års jubilæum (1995)

Thomas Lehmann

15 års jubilæum (2010)

Anne Grethe Ipsen

10 års jubilæum (2015)

Kira Krogh
Troels Hansen
Dorthe Jessen

5 års jubilæum (2020)

Sebastian Tved Berke

Elevforeningens bestyrelse

Forperson

Julie Jelling Tlf. 29 82 14 02
Kirkedammen 15, 3 mf, 8000 Aarhus C juliejelling96@gmail.com

Næstforperson

Amalie Højgaard Hornemann Tlf. 40 35 41 32
Dalgas Avenue 15, 1tv, 8000 Aarhus C mallehorn@hotmail.com

Kasserer

Mark Kornerup Sørensen Tlf. 27 58 00 88
Valdemarsgade 20, lejl. 208, 8000, Aarhus C ms@egmont-hs.dk

Bestyrelsesmedlem

Emma Svarre Tlf. 30 95 90 49
P. Bruunsgade 64 3h, 8000 Aarhus C emma.svarre@gmail.com

Bestyrelsesmedlem

Mads Mandau mads.mandau@gmail.com

Bestyrelsesmedlem

Nis Oke Breckling Tlf. 42 95 80 43
Sjællandsgade 2 1.3, 8000 Aarhus C nis.breckling@gmail.com

Bestyrelsesmedlem

Maja Vorgod Ørskov Tlf. 60 66 52 61
Ny Munkegade 103 3.th, 8000 Aarhus C majavorgodoerskov@gmail.com

Elevholdsrepræsentant for år 2025

Mikkel Thorkilsen Tlf. 30 69 17 68
Vinde-Helsingevej 1, 4281 Gørlev m.thorkilsen@newmail.dk

1. Suppleant

Jakob Boas Molin Tlf. 24220726
..... jboasmolin@gmail.com

2. Suppleant

Mogens Barrit Tlf. 93 20 06 00
Egeparken 156, 12. Th, 5240 Odense NØ mogensbarrit@hotmail.com

Elevhold forår 2025

Aja Marie Fredensborg Stubbe Teglbjærg
Albert Errendal Svensson
Alberte Elgaard Hvass
Alfred Kold Toftegaard Andersen
Alfred Valentin Brøndum Padkjær Skrivers
Amalia Vitis Nørgaard Kristensen
Amalie Mathilde Klintrup Bjerke
Amalie Vestergaard
Amilia Dalager-Pedersen
Anders Khalil
Anders Nylund Lundgaard
Anders Rose Jensen
Anders Vestergaard Hansen
Andrea Kieffer Pedersen
Andrea Plesner Bloch
Andreas Bjerregav
Ane-Sophie Madsen
Anna Juel Koll
Anna Linde Lauridsen
Anna Magdalene Schubert Göetke Jensen
Anna Malling Konggaard
Anna Møller Rauch
Anna Nørgaard Svenstrup
Anne Marie Holmbjerg Kristiansen
Anne Møller Larsen
Anne Sofie Kildevæld Sahl
Anne Sofie Kjærulff Davidsen
Anton Ernst Høchen
Asta Behr Eliassen
Astrid Dige Houmøller
Astrid Koudal Maul
Astrid Torang
Axel Johannes Ibsen
Aya Söe Böckel
Beinta Kirstine Laksafoff
Bertel Lunding Bach
Bertil Errendal Svensson
Bertram Alfa Sølvmoose
Birk Måstrup Henriksen
Bjarke Bonnichsen
Bjørn Refstrup Køhrsen
Camille Lærke Bohn
Carl-Emil Gaden Paludan
Caroline Aurelius Jensen
Caroline Mønster Ninn Kristiansen
Cecilie Holst Demant
Cecilie Riber Zebis
Cecilie Søndergaard Brandt
Charlotte Stougaard
Chili Krage
Chisa Kajita
Christine Pecuraite Andersen
Clara Møller Sørensen
Connie Laura Graversen
Daniel Beith Christensen
Daniel Hayes
Daniel Højgaard Hansen
David Løvaa Mikkelsen
Deniz Falk
Dilan Tanriverdi
Elna Fredberg Silwal
Ella Dhalerup Kilerich
Ella Elgaard Petersen
Emil Fogh Høffer
Emil Kondrup Heftholm
Emil Lyngbye Widding
Emil Tholle
Emil Vejgaard Eskesen
Emilie Eskildsen
Emilie Gunder Strøm Sørensen
Emilie Smed Agerskov
Emma Ildal Djørup
Emma Kastrup Jones
Emmamaja Myrup Frederiksen

5881 Skårup Fyn
8000 Aarhus C
8210 Aarhus V
8000 Aarhus C
8000 Aarhus C
8355 Solbjerg
8000 Aarhus C
9520 Skørping
8200 Aarhus N
8270 Højbjerg
5800 Nyborg
8000 Aarhus C
7800 Skive
8700 Horsens
8260 Viby J
8464 Galten
2400 København NV
8300 Odder
4040 Jyllinge
8000 Aarhus C
6100 Haderslev
9670 Løgstør
4000 Roskilde
9370 Hals
8660 Skanderborg
8200 Aarhus N
8963 Auning
8530 Hjortshøj
7700 Thisted
8700 Horsens
4000 Roskilde
6760 Ribe
7700 Thisted
4690 Haslev
3210 Vejby
8530 Hjortshøj
4390 Vipperød
5762 Vester Skerninge
7120 Vejle Øst
6093 Sjølund
8200 Aarhus N
8660 Skanderborg
6000 Kolding
8300 Odder
5462 Morud
8240 Risskov
6270 Tønder
8300 Odder
4780 Stege
Japan
8700 Horsens
8000 Aarhus C
8300 Odder
9900 Frederikshavn
9220 Aalborg Øst
9500 Hobro
8260 Viby J
5220 Odense SØ
8300 Odder
5450 Otterup
8200 Aarhus N
5500 Middelfart
5500 Middelfart
9000 Aalborg
4520 Svanninge
5600 Faaborg
7200 Grindsted
5883 Oure
6300 Grästen
8641 Soring
8000 Aarhus C
5491 Blommenslyst
9560 Hadsund

Engun Gansukh
Frederik Mønster Sohne Pedersen
Freja Haugaard Petersen
Freja Ramer Bak
Frida Bossen Voergaard
Gegres Norring Lund
Gry Linne Bislev Thomsen
Gustav Throen Fabricius
Gustav Valdemar Ulriksen
Hinata Kubo
Hjalte Kjerrumgaard Thygesen
Ida Dahl Frstrup
Ida Marie Lamhauge Hoffmeier
Ida Pynt Larsen
Igor Duvhal
Isabel Kiszka-König
Isak Schlüntz
Jacob Østergaard Groth Jensen
Jakob Bjarke Skov
Jens Juul Larsen
Jeppe Juul Andresen
Jesper Nørgaard
Joel Cohen
Johanna Marie Baand Poulsen
Johanne Yde Salomonsen
Jonas Pernov
Jonathan Milling Watson
Julie Kudahl te Pas
Julie Terp
Karina Gejl Gamborg
Karoline Ravn Andersen
Katarina Holm
Katharina Hofman Ansp
Kathrine Nanna Smidt Jensen
Katja Bue
Katrine Buur Knudsen
Katrine Leick Lassen
Kristian Bolodkin
Kristian Leer
Kristine Rahr Madsen
Lasse Schouby
Laura Carlslund Poulsen
Laura Harvig Jensen
Laura Karas
Laurits Bugge Larsen
Louise Hansen Rasmussen
Lucas Jason Troelsen
Lukas Padkær
Luna Marie Sørensen
Lærke Christine Dinsen Lund
Lærke Harbo Bossow
Lærke Høvinghoff Johannesen
Lærke Marie Andersen
Lærke Uller Sieg
Mads Mauro Østergård Loberto
Mads Thiel
Magnus Svarre
Magnus Thyrspø Sørensen
Mai Christensen
Maiken Christensen
Maja Fridberg Madsen
Malou Jonsson Tonnesen
Malte Rasmussen Wiese
Maria Nielsen
Marie Kirstine Sall
Marie Mørck Vittrup
Marie Noe Andersen
Marius Henrik Wrang Andersen
Martha Ranum
Mathias Jacobsen
Mathias Vestergård Jensen
Mathilde Fernandez
Mathilde Høgh Jensen
Mathilde Nielsen

7620 Lemvig
8300 Odder
8300 Odder
8600 Silkeborg
8000 Aarhus C
8340 Malling
9000 Aalborg
3050 Humlebæk
8800 Viborg
Japan
8220 Brabrand
9240 Nibe
4720 Præstø
4300 Holbæk
8300 Odder
3230 Græsted
2842 Skodsborg
8700 Horsens
8220 Brabrand
2800 Kongens Lyngby
5462 Morud
8300 Odder
3210 Vejby
3450 Allerød
7080 Brørup
5700 Svendborg
5610 Assens
7100 Vejle
5300 Kerteminde
6630 Rødding
8600 Silkeborg
1760 København V
9400 Nørresundby
8000 Aarhus C
8700 Horsens
6760 Ribe
8670 Låsby
8300 Odder
9681 Rammer
8000 Aarhus C
8320 Mårslet
9240 Nibe
8660 Skanderborg
8210 Aarhus V
8310 Tranbjerg J
6270 Tønder
7400 Herning
8300 Odder
8930 Randers NØ
6630 Rødding
8700 Horsens
6900 Skjern
8660 Skanderborg
8200 Aarhus N
7400 Herning
8000 Aarhus C
8600 Silkeborg
9520 Skørping
8000 Aarhus C
8240 Risskov
8000 Aarhus C
9000 Aalborg
8230 Åbyhøj
5000 Odense C
8920 Randers NV
8600 Silkeborg
7200 Grindsted
6000 Kolding
5300 Kerteminde
9990 Skagen
7480 Vibbjerg
9800 Hjørring
7600 Struer
8543 Hornslet

Mathilde Roelsgaard Amundsen
Mathilde Schou
Mathilde Spannow
Maya Tani Fohlmann
Mayo Kogure
Mia Blicher Jepsen
Mia Krømand Sørensen
Mikkel Thorkelsen
Mikkel Vraa Heldbo
Mille Mannrup Pedersen
Misaki Uejima
Miu Saito
Mohamad Said Mirza
Naija Revsgaard Nielsen
Nanami Nakazawa
Nanna Brøgger Madsen
Nanna Steensig Frølich
Natasja Strange Haahr
Niels-Christian Falkenberg Sloth
Nikolaj Laursen
Nina Holst Larsen
Nina Wegener
Noah Bendix Peitersen
Nynne-Louise Gade Lybker
Ole Egstrand Andersen
Oliver Morberg Bentzen
Oscar Robert Nixon
Oskar Flensborg Safikhany
Oskar Friis
Patrick Philip Trap Nielsen
Rasmus Dues Asmussen
Rasmus Fønns Bredahl
Rasmus Myrup Christensen
Rasmus Peter Vammen Ørsmæs
Rebecca Andersen
Rigmor Kirketerp Frederiksen
Rishi Thurai
Rune Helverskov
Rune Mosgaard Sillesen
Sabrina Lillelund Kolding
Salina Mgsana Yebio Kahsai
Sandra Bournonville Nielsen
Sannah Sølvdahl Rasmussen
Sara Marie Graahede Sandoy
Signe Lange Andersen
Signe Marie Wind
Signe Welling Lindberg
Signe Wolf Andreassen
Sigurd Willads Høeg Højslet
Silas Elias Ørberg
Simon Bjørk Haahr
Simon Holst Jørgensen
Sofia Hultquist Bebe
Sofie Hæk
Sofie Moland Holst
Sofie Solskov Jepsen
Stian Bjørn Vitus Henriksen LaBianca
Stine Holtegaard Jensen
Stine Lange Nørhave Bisgaard
Stine Tolstrup Christensen
Søren Astrup Rasmussen
Søren Schreiber
Thea Andrea Poetzsch
Thea Birket Vangsted
Thea Lindby Tolstrup
Thor Dam Toft
Valdemar Dahlstrøm-Kronborg
Victor Knudsen
Victoria Lützen Tolstrup Mikkelsen
Vitus Epheraem Gotfred Hammer
William Beldam Løkke
Yanus Hammer
Yui Miyamoto
Yui Takashima

9800 Hjørring
2970 Hørsholm
8543 Hornslet
5000 Odense C
Japan
8940 Randers SV
8210 Aarhus V
4281 Gørlev
8930 Randers NØ
7120 Vejle Øst
Japan
Japan
8220 Brabrand
8654 Bryrup
Japan
8000 Aarhus C
4300 Holbæk
8450 Hammel
8000 Aarhus C
5000 Odense C
8000 Aarhus C
8240 Risskov
6640 Lunderskov
8700 Horsens
6760 Ribe
1962 Frederiksberg C
8000 Aarhus C
8240 Risskov
8000 Aarhus C
8000 Aarhus C
5471 Sønderød
2760 Måløv
8270 Højbjerg
8850 Bjerringbro
9000 Aalborg
8400 Ebeltoft
8870 Langå
8240 Risskov
6710 Esbjerg V
8300 Odder
8220 Brabrand
8660 Skanderborg
6950 Ringkøbing
8000 Aarhus C
8370 Hadsten
6100 Haderslev
8000 Aarhus C
2000 Frederiksberg
8260 Viby J
8200 Aarhus N
5642 Millinge
8000 Aarhus C
5750 Ringe
8600 Silkeborg
8000 Aarhus C
8000 Aarhus C
2950 Vedbæk
8300 Odder
8800 Viborg
8000 Aarhus C
8270 Højbjerg
8700 Horsens
8000 Aarhus C
9800 Hjørring
1606 København V
5000 Odense C
9690 Fjerritslev
9240 Nibe
7100 Vejle
8300 Odder
9000 Aalborg
8300 Odder
Japan
Japan

Elevhold efterår 2025

Akari Mamuro	Japan	Iben Sofie Heide	8200 Aarhus N	Mayu Suzuki	Japan
Alberte Norre Ebert	8200 Aarhus N	Ida Marie Brøgger Kurup	8330 Beder	Mia Blicher Jepsen	8940 Randers SV
Amalia Vitis Nørgaard Kristensen	6933 Kibæk	Ida Marie Lamhauge Hoffmeier	4720 Præstø	Mia Krøjmand Sørensen	8210 Aarhus V
Amalie Henriksen	7500 Holstebro	Ida Marie Wraae Ebbensgaard	9610 Nørager	Michelle Hansen	8600 Silkeborg
Amalie Thagaard Vingborg	7100 Vejle	Ida Pynt Larsen	4300 Holbæk	Mikkel Thorkelsen	4281 Gørlev
Andrea Plesner Bloch	8700 Horsens	Igor Duvhal	8300 Odder	Mikkel Vraa Heldbo	8930 Randers NØ
Andreas Bjerregrov	8260 Viby J	Isabel Kiszka-König	3230 Græsted	Mille Mannerup Pedersen	7120 Vejle Øst
Andreas Witt Demant	5260 Odense S	Isak Schlüntz	2842 Skodsborg	Milo de Lahaye	3500 Hassel
Ane-Sophie Madsen	8464 Galten	Jacob Kongerslev Andersen	7080 Børkop	Minna Midtgaard Clausen	6760 Ribe
Anna Berner Jensen	5690 Tommerup	Jakob Flensborg Safikhany	8000 Aarhus C	Mohamad Said Mirza	8220 Brabrand
Anna Hovst	8000 Aarhus C	Jens Juul Larsen	2800 Kongens Lyngby	Morten Holmberg Olsen	3730 Nexø
Anna Kirkegaard Christensen	8000 Aarhus C	Jeppe Jul Andresen	5462 Morud	Nanna Bjerre Sørensen	8300 Odder
Anna Linde Lauridsen	8300 Odder	Jesper Nørgaard	8300 Odder	Nanna Wegener Veie	8000 Aarhus C
Anna Magdalene Schubert Gøetzkje Jensen	4040 Jyllinge	Joel Cohen	3210 Vejby	Natasja Strange Haahr	8450 Hammel
Anna Nørgaard Svenstrup	9670 Løgstør	Johanna Marie Baand Poulsen	3450 Allerød	Niels August Vibjerg Hansen	9270 Klarup
Anna Victoria Ebbesen	8400 Ebeltoft	Johanne Toft Mikkelsen	7840 Højslev	Niels Sylvestre Calmar Rasmussen	8210 Aarhus V
Anton-Villads Winther Kurt	8464 Galten	Jonathan Lenbroch Hansen	7130 Juelsminde	Nikolaj Laursen	5000 Odense C
Asbjørn Tikjøb	8641 Sorring	Julie Bandholm Hjermitslev	9990 Skagen	Nis Thjelle Raunkjær Søndergaard	2200 København N
Asger Bagger	8230 Åbyhøj	Julie Bøcker Wilkens	8000 Aarhus C	Noah Velsø Mæng	8240 Risskov
Astrid Koudal Maul	8700 Horsens	Julie Gelardi Jakobsen	8000 Aarhus C	Oleksander Pushkar	8000 Aarhus C
Astrid Stenholt Sørensen	8620 Kjellerup	Julie Rasmussen	8000 Aarhus C	Oliver Høj Jensen	8300 Odder
Beinta Kirstine Laksafooss	4690 Haslev	Julie Vibskov	8000 Aarhus C	Olivia Ambrosius Østergaard	8300 Odder
Benedikte Langkjer	8381 Tilst	Justus Allerup	3660 Stenløse	Olivia Juul Nisted	8410 Rønde
Benjamin Binder Flensbak Søltøft	8300 Odder	Kalle Leth Pedersen	8740 Brædstrup	Oscar Nio	8520 Lystrup
Bertel Lunding Bach	3210 Vejby	Karla Winther Mustonen	8000 Aarhus C	Patrick Philip Trap Nielsen	8000 Aarhus C
Bertel Errendal Svensson	8530 Hjørtshøj	Kathrine Nanna Smidt Jensen	8000 Aarhus C	Rasmus Dues Asmussen	5471 Spøndersø
Bertram Alfa Sølvmoose	4390 Vipperød	Katrine Gaardbo Møllergaard	8000 Aarhus C	Rasmus Peter Vammen Ørsnæs	8850 Bjerringbro
Birk Kragsti Pedersen	8781 Stenderup	Kirsti Tiphede Snedker	8740 Brædstrup	Regitze Eggsgaard-Toft	4180 Sorø
Camilla Harritz Sørensen	8000 Aarhus C	Kirstine Brøjnholt Danielsen	5750 Ringe	Risa Aoki	Japan
Carl Skipper	8240 Risskov	Klara Svarre Hostrup	8600 Silkeborg	Rose Steenfeldt Isaksen	8570 Trustrup
Caroline Elisabeth Mader	4850 Stubbeboing	Klare Grønne	5631 Eberup	Ryutaro Koichi	Japan
Caroline Mønster Ninn Kristiansen	8300 Odder	Kristian Bolodkin	8300 Odder	Sabrina Lillelund Kolding	8300 Odder
Catrine Skov Zellweger	7182 Bredesten	Kristian Kjærgaard	7900 Nykøbing M	Salome Maria Morberg Wejse	8210 Aarhus V
Cecilie Holst Demant	5462 Morud	Kristian Leer	9681 Ranum	Sandra Bournonville Nielsen	8660 Skanderborg
Cecilie Søndergaard Brandt	6270 Tønder	Lasse Schouby	8320 Mårslet	Sannah Sølvdahl Rasmussen	6950 Ringkøbing
Charlotte Duschek	1159 København K	Laura Carlslund Poulsen	9240 Nibe	Sara Brønlund	8300 Odder
Charlotte Stougaard	8300 Odder	Laura Harvig Jensen	8660 Skanderborg	Sara Juul Nitschke	8464 Galten
Chisa Kajita	Japan	Laura Ildal Djørup	9000 Aalborg	Sara Marie Ruwald	2300 København S
Christina Ellen Fjorborg Nielsen	5471 Søndersø	Laura Lange Mathiasen	7400 Herning	Sarah Mcmillan Mikkelsen	7500 Holstebro
Christine Pecuriarte Andersen	8700 Horsens	Laura Stabell Bech Olesen	8680 Ry	Sarah Zubcevic Schmucker	8930 Randers NØ
Christoffer Bach Iversen	8000 Aarhus C	Laurits Bugge Larsen	8310 Tranbjerg J	Selma Benniche Højer	8300 Odder
Clara du Plessis de Richelieu	2450 København SV	Lea Hærreschou Christensen	8300 Odder	Selma Mai	7150 Barrit
Clara Kaufmann	97121 Groningen	Lea Haun Lund	8220 Brabrand	Signe Hedegård Jørgensen	6818 Arre
Clara Vad	8300 Odder	Line Sofie Hermann Roed	8600 Silkeborg	Signe Lange Andersen	8370 Hadsten
Connie Laura Gravensen	8300 Odder	Louise Hansen Rasmussen	6270 Tønder	Sigrun Damgaard Kaadt	7100 Vejle
Dagmar Marie Faigh Pedersen	5771 Stenstrup	Lucas Jason Troelsen	7400 Herning	Silas Bjørn Eriksen	8900 Randers C
Daniel Hayes	9220 Aalborg Øst	Lucca Yde Laursen	8600 Silkeborg	Silja Broen-Jebens	8210 Aarhus V
David Løvaas Mikkelsen	8260 Viby J	Lukas Møller	8850 Bjerringbro	Silja Kristine Knap	9000 Aalborg
Deniz Falk	5220 Odense SØ	Lykke Bødewadt Søgaard Asmussen	6360 Tinglev	Silje Dupont Ramsland	8220 Brabrand
Dilan Tanrıverdi	8300 Odder	Lærke Høvinghoff Johannesen	6900 Skjern	Sofia Victoria Wiese	8200 Aarhus N
Ellen Bie Ladefoged	7130 Juelsminde	Lærke Uller Sieg	8200 Aarhus N	Sofie Karoline Hedegaard	7500 Holstebro
Emil Fogh Høffer	5500 Middelfart	Mads Mauro Østergård Loberto	7400 Herning	Sofus Uhrbrand	7600 Struer
Emil Hylike Hønholt Jørgensen	8000 Aarhus C	Mads Nylund Lundgaard	8000 Aarhus C	Stine Borg Christensen	6950 Ringkøbing
Emil Vejgaard Eskesen	7200 Grindsted	Mads Scheide Elsen	6780 Skærbæk	Stine Lange Nørhøve Bisgaard	8800 Viborg
Emilie Eskildsen	5883 Oure	Magnus Bonde Simonsen	8260 Viby J	Stine Mai Jensby	7430 Ikast
Emma Bjerglund Ladegaard	7000 Fredericia	Magnus Svarre	8600 Silkeborg	Søren Juul Randbøll	9210 Aalborg SØ
Emma Kastrup Jones	5491 Blommenslyst	Maiken Christensen	8240 Risskov	Thea Havemann Hansen	7800 Skive
Emma Marie Haase	6230 Rødovre	Maja Dam Ibsen	8000 Aarhus C	Thea Stokholm Christensen	8382 Hinnerup
Esben Lange	8600 Silkeborg	Majse Svendsen	8210 Aarhus V	Theis Krull	5762 Vester Skerninge
Filippa Hovind	2830 Virum	Malte Rasmussen Wiese	8230 Åbyhøj	Thilde Skarregaard	8000 Aarhus C
Filippa Skydsgaard Jensen	7480 Vildbjerg	Malthe Fridberg Madsen	8300 Odder	Thomas Apadana	5320 Agedrup
Frederik Bering Søby	8270 Højbjerg	Marie Bjerre Clausen	6600 Vejen	Thomas Viskum Karlsen	8000 Aarhus C
Frederik Mønster Sohne Pedersen	8300 Odder	Marie-Louise Spaans	6760 Ribe	Tilde Marie Brylle Svejstrup	8200 Aarhus N
Freja Holm	8000 Aarhus C	Marius Hillerup Emborg	8000 Aarhus C	Tobias Kølsten Herskind	8240 Risskov
Freja Illa Klougart Jakobsen	8000 Aarhus C	Marlene Gade Andersen	8000 Aarhus C	Valdemar Dahlstrøm-Kronborg	9690 Fjerritslev
Freja Ramer Bak	8600 Silkeborg	Martha Krenz Ranum	5300 Kerteminde	Victor Knudsen	9240 Nibe
Frida Wang Gade	7500 Holstebro	Mathias Huss Malmvig	6000 Kolding	Victoria Laursen	2100 København Ø
Genki Sakurai	Japan	Mathilde Emilie Hjørt Nielsen	8300 Odder	Vitus Ephream Gotfred Hammer	8300 Odder
Gregers Norring Lund	8340 Malling	Mathilde Fernandez	9800 Hjørring	William Gamdrup Jensen	8000 Aarhus C
Gry Hanhøj Eriksen	8653 Salten	Mathilde Holst Laursen	8800 Viborg	Yanus Hammer	8300 Odder
Gustav Lindegård Jensen	8200 Aarhus N	Mathilde Høgh Jensen	7600 Struer	Yui Miyamoto	Japan
Gustav Throen Fabricius	3050 Humlebæk	Mathilde Skjøt Bøgehøj Jensen	8200 Aarhus N	Yui Takashima	Japan
Gustav Valdemar Ulriksen	8800 Viborg	Mathilde Sonne Rasmussen	8382 Hinnerup	Yuta Narikawa	Japan
Hjalte Kjerrumgaard Thygesen	8220 Brabrand	Matilde Rasmussen	8544 Mørke		

Skolens ansatte

Pædagogisk afdeling

Adam Holst Hoffbeck, Andreas Bech, Ann Jeppesen, Anna Hinchely Ebdrup, Aske Schou Jensen, Bente Kloppenborg, Bo Seiersen, Camilla With Aasager, Christina Maria Tassi di Luigi, Dan Ellegaard, Darius Kinderis, Ditte Marie Remvig Winther, Hanne Mellemkjær, Hans Otto Lunde, Iben Mariane Bøgh Lautrop, Inge Johnsen, Ingeborg Mate Holm, James Naismith, Jason Pennington, Jesper Hansen, Johannes Schønau, Julie Ardahl Skov, Karin Busk Sørensen, Karin Steen Steffensen, Kenneth Krøgholt Bork, Kim Asmussen, Lisa Schlage, Lærke Kirkeby Breyen, Maria Mægbæk Schønau, Marianne Thorhauge, Marianne Holst, Max Breyen Kirkeby, Mette Nørgaard Lager, Mette Tang Hansen, Michael Kirch Jensen, Michael Pedersen, Morten John Mathiasen, Nicolai Heine Holm, Nikolai Thrane Evans, Nina Numan, Peter Scharling, Rasmus Mejneche Schmidt, Rieko Fukazawa Kornum, Rikke Bloch, Sanne Rubinke, Simon Apadana, Stevie Kørvell, Søren Bojer Kristensen, Søren Møllgaard Kristensen, Tine Schmidt, Tobias Møller, Torben Hahn Nygaard

Timelærere

Dennis Kirkebæk, Iris Bakker, Jacob Brandt Rasmussen, Johan Hoff, Julie Jelling, Karoline Illum Ficker, Kasper Jacek, Mads Thøgersen, Pernille Fynbo Gajhede, Poul Erik Fink,

Hjælpe lærere

Alfred Kold Andersen, Anders Thinggaard, Anna Malling Konggaard, Anne Sofie Sahl, Asger Larsen, Dorthe Mortensen, Elias Ejby Heilberg, Ella Dahlerup Kiilerich, Elsemarie Dam Justensen, Emil Ringe Kristensen, Enzo Kornum, Frederikke Rasmussen, Freja Hougaard Petersen, Frida Voss Guld, Ida Bruun Kristensen, Ida Marie Hansen Jakob Bjarke Skov, Julie Terp, Karl Emil Bach, Katrine Hillersborg, Laura Søndergaard, Laura Damm Thorsell, Liv Fjeldsted Alrøe, Lærke Harbo Bosso, Lærke Marie Andersen, Methea Klindt Sørensen, Mikkel Valentin Salomon, Nanna Brøgger Madsen, Nanna Møllgaard Kristensen, Ninke Hoekman, Oscar Pertou Andersen, Rasmus Føhns Bredahl, Rune Mosgaard Sillesen, Sami Atia Hajsland, Silke Maj Termansen, Sofia Hultquist Bebe, Sofie Hæk, Stine Fruergaard Nielsen, Thea Andrea Poetzch, Valentina Sayko

Kontor & IT-afdeling

Annette Poulsen, Asger Busch Jensen, Eva Carlsund, Ib Holst-Langberg, Janni Boeriis Lindkvist Andersen, Kasper Reinwald Viuf, Kathrine Vohlert Garvold, Mark Kornerup Sørensen, Martin Gemzøe, Søren Ingvarsdén

Hjemmehjælp & rengøring

Britta Kirkegaard Madsen, Charlotte Aspman Jensen, Christoffer Borre, Flemming Overgaard, Inge Jensen, Isla Johan Partridge Høper, Joan Sørensen, John Rosenberg, Karen Marie Krarup, Mathias Rosendal Bøhlers, Lis Kronborg Jensen, Signe Græsbøll Christensen, Sofie Rasch Mandal, Tina Julius Zastrow, Tove Thøgersen

Køkken

Abdiraman Mohammad, Erwin Golin, Filip Aurel Corvin, Hristo Dinkov Ivanov, Johannes Alvarez Bjerrum, Kasper Holm Pedersen, Lisbeth Bækgaard Christensen, Lotte Dideriksen, Maria Berg, Martin Hybert Andersen, Niclas Gene Wulff, Noah Dahl Hedegård Mikkelsen, Pernille Mejenborg Pedersen, Sokol Agalliu, Susanne Christiansen, Torbe

Pedel

Allan Cronquist, Benny Jensen, Bjarne Bruus Kristensen, Ib Hansen, Jeppe Ertzinger Glasdam, Kristian Rasch Mandal, Kurt Ankerstjerne, Mads Bøgild Schjødt, Martin Lundgren Bilstrup, Max Fuglsang Rood Nielsen, Michael Egebjerg Nielsen, Morten Dam Jensen

Værft

Claus Reinmann, Julius Hintze, Thomas Brix

Vandhall

Andreas Kær Rasmussen, Casper Nielsen Steen, Dorthea Brandsborg, Juliane Zülau Amstrup, Mads Ekkelund, Marie Brock Larsen, Mathias Krukov Hansen, Michaela Chivescu, Mick Henriksen, Mikkel Pors Ilsø, Nicoleta Nestiutu, Rasmus Tropp, Sigurd Bak Thylkjær, Valdemar Skaade

Skolens bestyrelse

Formand

Jonas Dahl Vanførefonden
Avnbølvej 9, 8240 Risskov

Øvrige bestyrelse

Kim Nøhr Skibsted Vanførefonden
Voldbækvej 3B, 8220 Brabrand

Susanne Olsen Bevica Fonden
Skovgårds Allé 189, 3500 Værløse

Marianne Kofoed Bevica Fonden
Hegnsvej 79, 2850 Nærum

Mikkel Bundgård DHF
Delfivej 44, 8530 Hjortshøj

Ulla Trøjmer DHF
Høje Gladsaxe 112 kld. Th, 2860 Søborg

Gitte R. R. Nielsen DHF
Bogensevej 85, 5464 Brenderup

Emma Svarre Elevforeningen
Storgata 38, 6102 Volda, Norge

Jakob Boas Molin Elevforeningen
Viborgvej 70, 8210 Aarhus V

Peter Skov Jørgensen Muskelsvindfonden
Gydevangen 36, 7120 Vejle Ø

Ghita Tougaard PTU
Charlotte Amalievej 10, 8920 Randers NV

Jørgen Knudsen Spastikerforeningen
Asgårdvej 11, 7800 Skive

Per Jacobsen Teknologi- og Kulturforeningen
Askelunden 16, 8300 Odder

Allan Krogh Paludan Malver Teknologi- og Kulturforeningen
Banevej 3, 8320 Mårslet

Skolens revisor

Steen Pedersen BDO ScanRevision
Birk Centerpark 30, 7400 Herning

egmont højskolen

Egmont Højskolen
Hou • 8300 Odder
tlf. 87 81 79 00
mail@egmont-hs.dk
www.egmont-hs.dk